

ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ

Ο νεκρός Ναβάχο

NO 67

68 ΣΕΛ

ΜΙΚΡΟΥ

ΣΕΡΙΦΗ

ΔΡΧ 3

ΤΟ ΣΑΛΠΟΥΡ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ πρὸς τὸ βορειοανατολικὸ Τέξας. Ἐκεῖ κατευθύνονται, οἱ τέσσερις μικροὶ ὑπερασπιστὲς τοῦ νόμου, στὸ ἀγριο

**Τὰ παιδιά
χάνουν
ἓνα
νεκρό!**

Οὐέστ. Εἶναι βραδάκι καί, ὅπως ὑπολογίζει τὸ Ἑλληνόπουλο, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ χάρτη ποὺ φέρνει μαζί του, σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ θὰ βρίσκωνται μέσα στὴν πόλι.

—Ἐχω πεθυμήσει ἓνα μαλακὸ κρεβάτι κι' ἓνα πιᾶτο κυλὸ, λέει,

ὁ Πεπίτο στοὺς φίλους του.

—Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ κοιμόμαστε ἔξω στὸ ὑπαιθρο, ἀπόψε, λέει ἡ Ντιάνα. Ἡ βραδυὰ εἶναι πολὺ ζεστή.

—Αὐτὸ θὰ κάνουμε, παίρνει τὴν ἀπόφασιν, τὸ Ἑλληνόπουλο. θὰ κοιμηθοῦμε ἐδῶ καὶ τὸ πρῶτ' μπαίνουμε στὸ Σάλπουρ ἀπ' ὅπου θὰ τηλεγραφήσουμε στὸν κάπταιν Κοῦπερ

‘Ο Πεπίτο αναγκάζεται νά δεχθῇ κι’ αὐτός καί, σέ λίγο, πηδοῦν ἀπὸ τίς σέλλες τους καί ἀφίνουν ἐλεύθερα τὰ λογά τους νά βοασήσουν στὸ παχὺ χορτάρι.

—‘Ας ἀνάψουμε μιὰ φωτιά, λέει ὁ Τζίμ, στοὺς φίλους του. ‘Η φωτιά εἶναι ὁ καλύτερος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, στὴν ἐρημιά.

Σκορπίζουν γιὰ νά μαζέψουν ξύλα, χωρὶς νά μποροῦν νά φανταστοῦν ὅτι μιὰ περιπέτεια τοὺς περιμένει ἐκεῖνη τὴ στιγμή... Στρίβουν ἓνα βράχο καί, πρῶτα ὁ Τζίμ διακρίνει κάτι καί δείχνει στοὺς φίλους του.

—‘Εκεῖ! λέει, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του.

Δὲν ἀργοῦν νά δοῦν καί οἱ ἄλλοι ἓναν ἄνθρωπο, ξαπλωμένο ἀνάσκελα καί ἀκίνητον. Φθάνουν κοντά του καί διαπιστώνουν πῶς εἶναι ‘Ινδιάνος.

—Ναβάχο, λέει ὁ Τσιπιρίπο πού, σὰν ‘Ινδιάνος ποὺ εἶναι γνωρίζει ὅλες τίς φυλές. Στὴν περιοχή αὐτὴ μένουν οἱ Ναβάχο. Τοὺς γνωρίζω ἀπὸ τὸ βάψιμο τῶν μαλλιών τους.

Σκύβουν ἐπάνω του. ‘Ο ‘Ινδιάνος Ναβάχο εἶναι νεκρός. Χτυπημένος ἀπὸ σφαῖρα. Κάποιος τὸν σκότωσε. Λίγο πιο πέρα, πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο, βόσκει ἀνύποπτο τὸ ἀλογό του.

‘Ο Τζίμ ἀναστενάζει καί κουνάει τὸ κεφάλι του.

—Ποιὸς ξέρεي γιὰτί νά τὸν σκότωσαν, λέει. Αὐτὸ τὸ Οὐέστ δὲν πρόκειται νά ἡσυχάσῃ ποτέ, παιδιά.

‘Ο Τσιπιρίπο ψάχνει πάνω στὸ ἔδαφος γιὰ ἱκνη. Καί, τὸ τετραπέρατο ‘Ινδιανάκι δὲν ἀργεῖ ν’ ἀνακαλύψῃ μερικά πράγματα ποὺ ἴσως φανοῦν πολὺ χρήσιμα στὸν Τζίμ, τὸν ὀρχηγό του.

—‘Ο Ναβάχο ἐρχόταν ἀπὸ τὴν πόλι καί πήγαινε πρὸς τὰ βουνά, λέει. Πρὸς τὴ φυλὴ του. Στὸ ἀλογό του ὑπάρχουν μερικά πράγματα ποὺ φαίνεται πῶς ἀγόρασε στὸ Σάλπουρ. Μερικὰ ὑφάσματα καί τροφίμα.

— Δηλαδή, ἦταν ἓνας ἡσυχὸς καί εἰρηνικὸς ‘Ινδιάνος, λέει τὸ ‘Ελληνόπουλο.

— Δὲν εἶχε ὅπλο μαζί του, συμπληρώνει καί ἡ Ντιάνα.

Αυτό σημαίνει πώς ήταν ήσυχος και δεν φοβόταν τίποτε.

— "Ισως κάποιος να τον έχθρευόταν, θγάζει το συμπέρασμα, ο Τζίμ. Κάποιος να τον μισούσε ή αυτόν ή και όλους τους 'Ινδιάνους.

— 'Ο άνθρωπος που τον σκότωσε είχε έλθει μ' ένα άλογο που οι όπλές του ήταν πολύ φαρδιές, συμπληρώνει, ο Τσιπιρίπο, από τα ίχνη που κατώρθωσε να δει πάνω στο χώμα. "Ένα άλογο που μπορούμε να το βρούμε εύκολα, αν αυτός ο άνθρωπος κατάγεται από το Σάλπουρ, γιατί το μπροστινό πέταλο, στο άριστερό πόδι του αλόγου, είναι σπασμένο στην άκρη.

— Μπράβο, Τσιπιρίπο, λέει ο Τζίμ στον μικρό του φίλο. 'Η ανακάλυψί σου είναι σπουδαία. 'Αλλά, μήπως διακρίνονται ίχνη και από άλλα άλογα;

— Ναί, Τζίμ. Τα ίχνη, όμως, του αλόγου με το σπασμένο πέταλο διακρίνονται πιο καθαρά απ' όλα. Καί, όπως βλέπω, δεν πάει πολλή ώρα από τότε που σκότωσαν τον 'Ινδιάνο.

'Ο Τζίμ ψάχνει τις τσέπες του νεκρού και βρίσκειλάχιστα χρήματα.

— Παιδιά, θα τον πάρουμε μαζί μας, για το Σάλπουρ, παίρνει την απόφασί, το 'Ελληνόπουλο.

— Πρέπει να τον παραδώσουμε στους 'Ινδιάνους, λέει, ή Ντιάνα.

— Τσιπιρίπο, στείλε ένα μήνυμα στους Ναβάχο, παρακαλεί το 'Ινδιανάκι, ο Τζίμ. Είδοποίησέ τους να στείλουν να πάρουν έναν νεκρό Ναβάβο. Δεν είναι ανάγκη να τους πούμε πώς τον σκότωσαν.

'Ο Τσιπιρίπο μαζεύει μερικά ξερόκλαδα, ανάθει φωτιά καί, με το σομπρέρο του Πεπίτο στέλνει το μήνυμά του.

— Πρόσεχε μὴν το κάψης γιατί είναι το ήρωϊκώτερο σομπρέρο του Ουέστ, του λέει, το κωμικό παιδί.

Μισή ώρα αργότερα φορτώνουν τον 'Ινδιάνο στο άλογο του και ξεκινούν για το Σάλπουρ. "Όταν φθάνουν εκεί

ή νύχτα έχει πέσει για καλά αλλά, πολλοί από τούς κατοίκους κυκλοφορούν στους δρόμους.

Βρίσκουν εύκολα τὸ γραφείο τοῦ σερίφη, χτυποῦν τὴν πόρτα του καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου τοὺς δέχεται κυτάζοντάς τους ἐρωτηματικά.

— Θέλετε τίποτε; τοὺς ρωτᾷ. Εἰσαστε ξένοι;

Ὁ Τζίμ τοῦ συστήνεται καὶ τοῦ συστήνει καὶ τοὺς φίλους του.

— Χαίρομαι γιὰ τὴ γνωριμία μας, παιδιά, λέει ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου. Τζίμ Ἄνταμς κάποιος μοῦ μίλησε γιὰ σένα, πρὶν ἓνα μῆνα, περίπου κι' εἶχα τὴν περιέργεια νὰ σέ γνωρίσω. Νοικιάσατε δωμάτιο;

— Ὅχι ἀκόμα, σερίφη. Συμβαίνει κάτι, γι' αὐτὸ ἄλλαμε νὰ σέ βροῦμε.

Ὁ σερίφης τοὺς κυττάζει ἐρωτηματικά.

— Βρήκαμε στὸ δρόμο μας, τοῦ ἐξηγεῖ, ὁ Τζίμ, κάπου μιὰ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ἓναν νεκρὸ Ναθάχο.

Ὁ σερίφης ἀνοίγει διὰπλάτα τὰ μάτια του.

— Νεκρὸ Ἰνδιάνο; λέει. Ἡ εἶδσις ποῦ μοῦ φέρνετε, παιδιά μου δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη. Ποῦ ἀκριβῶς τὸν βρήκατε; Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε;

— Ἀπὸ τὴν πολιτεία Τσελέστε, τοῦ ἐξηγεῖ, τὸ Ἑλληνόπουλο. Τὸν βρήκαμε σ' ἓνα σημεῖο τοῦ δρόμου ποῦ ὑπάρχουν ἀρκετοὶ βράχοι.

— Καταλαβαίνω...

Ὁ Τζίμ τοῦ ἐξηγεῖ πῶς ἀκριβῶς τὸν βρῆκαν.

— Θὰ πρέπει νὰ πάω νὰ τὸν πάρω κι' ὕστερα νὰ εἰδοποιήσω τοὺς Ναθάχο νὰ ἔλθουν νὰ τὸν παραλάβουν, λέει ὁ σερίφης.

— Τοὺς Ναθάχο τοὺς εἰδοποιήσαμε, τὸν πληροφορεῖ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Πῶς; ἀπορεῖ, ὁ σερίφης. Μὲ ποιὸν τρόπο;

— Μὲ τὸ μήνυμα τοῦ καπνοῦ, σερίφη.

Καὶ τοῦ δείχνει τὸν Τσιπιρίπο.

— Ναι, λέει ὁ σερίφης. Καταλαβαίνω.

— Κι' ούτε υπάρχει λόγος νά κινηθῆς ἀπὸ τὸ γραφεῖο σου σερίφη, γιατί τὸν Ἰνδιάνο τὸν φέραμε ἐμεῖς.

— ὦ, σὰς εὐχαριστῶ πολύ, παιδιά μου. Μὲ ἀπαλλάξατε ἀπὸ τὸν κόπο. Ποῦ τὸν ἔχετε;

— Ξαπλωμένον πάνω στὴ ράχι τοῦ ἀλόγου του.

— Θὰ πρέπει νά τὸν φέρουμε μέσα καὶ νά τὸν ξαπλώσουμε πάνω σὲ κανένα κρεβάτι, ὥσπου νά ἔλθουν οἱ Ἰνδιάνοι νά τὸν παραλάβουν.

Ὁ σερίφης καὶ ὁ Τζιμ θγαίνουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ φθάνουν κοντὰ στὰ ἄλογα. Ἀλλά, ἐκεῖ, μιὰ τρομερὴ ἐκπληξι περιμένει τὸ Ἑλληνόπουλο. Τὸ ἄλογο τοῦ Ἰνδιάνου εἶναι ἄδριο! Πάνω στὴ ράχι του δὲν ὑπάρχει ὁ νεκρός.

Κυττάζει κάτω στὸ ἔδαφος, τὸ παιδί, μήπως ἔπεσε ὥσπου νά μποῦν στὸ γραφεῖο ἀλλά, δὲν βλέπει τίποτε.

— Τί συμβαίνει; ἀναρωτιέται.

Ὁ σερίφης τὸν κυττάζει μὲ ἀπορία.

— Τὸν νεκρὸ Ναβάχο τὸν ἀφήσαμε πάνω στὴ ράχι τοῦ ἀλόγου του! τοῦ ἐξηγεῖ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Τί ἔγινε;

— Αὐτὸ ἀναρωτιέμαι κι' ἐγώ, σερίφη!

— Μήπως σὰς ἔπεσε στὸ δρόμο;

— Τὸ ἄλογο μὲ τὸν νεκρὸ Ἰνδιάνο προχωροῦσε ἀνάμεσα στὰ δικά μας. Ἐπειτα... τὸν εἶδα ἐγὼ ὁ ἴδιος μόλις σταματήσαμε στὴν αὐλή.

Κυττάζουν γύρω τους. Δὲν βλέπουν τίποτε. Ὁ Τζιμ δὲν μπορεῖ νά καταλάβῃ τί συμβαίνει. Πρέπει νά λυθῇ γρήγορα αὐτὸ τὸ μυστήριο. Ἀλλά, ὄχι, δὲν μπορεῖ ν' ἀποτελῇ μυστήριο ἢ ἐξαφάνισι τοῦ νεκροῦ Ναβάχο. Κάποιος τὸν πῆρε, στὸ διάστημα ποὺ συζητοῦσαν μὲ τὸν σερίφη στὸ γραφεῖο του. Ποιός, ὅμως καὶ γιατί; Νά τί πρέπει νά μάθῃ τὸ Ἑλληνόπουλο.

Μπαίνει στὸ γραφεῖο καὶ βρίσκει τοὺς φίλους του νά κάθωνται ἀνύποπτοι πάνω σ' ἓναν ξύλινο μπάγκο.

— Ἐλᾶτε ἔξω, τοὺς λέει.

‘Από τήν έκφρασι τοῦ προσώπου του καταλαβαίνουν ὅτι κάτι συμβαίνει.

—Ὁ Ἰνδιάνος ἐξαφανίσθηκε! τοὺς ἐξηγεῖ τὸ Ἑλληνόπουλο πρὶν προλάβουν νὰ τὸν ρωτήσουν.

—Τί; κάνει ὁ Πεπίτο.

—Χάθηκε, Πεπίτο! Ἡ σέλλα τοῦ ἀλόγου του εἶναι ἄδεια!

—ὦ, μίος Ντίος! κάνει τὸ Μεξικανόπουλο. Δηλαδή... ζωντανέψε;

—Εἶναι δυνατόν νὰ ζωντανέψη ἓνας νεκρός, Πεπίτο;

—Τότε... ἐγίνε φάντασμα, ἀμίγκο!

—Μὴ λές κουταμάρες, Πεπίτο, τὸν μαλλώνει, ὁ Τζιμ. Φαντάσματα δὲν ὑπάρχουν. Ἀπλούστατα τὸν νεκρὸ Ναβάχο κάποιος μᾶς τὸν πῆρε ἀπὸ τῆ ράχι τοῦ ἀλόγου του στὸ διάστημα ποὺ ἐμεῖς μιλούσαμε μὲ τὸν σερίφη.

—Μά, γιατί τὸν πῆραν; ἀναρωτιέται, ὁ Πεπίτο. Τί νὰ τὸν κάνουν ἓνα νεκρὸ καὶ μάλιστα Ἰνδιάνο;

Τὴν ἀπάντησι τὴ δίνει ἡ Ντιάνα.

—Μπορεῖ νὰ τὸν πῆρε ἐκεῖνος ποὺ τὸν σκότωσε, λέει. Μπορεῖ νὰ μᾶς παρακολούθησε, χωρὶς νὰ τὸν πάρουμε εἴδησι καὶ μᾶς τὸν πῆρε.

—Ἡ σκέψι σου εἶναι πολὺ σωστή, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Βγαίνουν ὅλοι ἔξω. Ὁ σερίφης ψάχνει ἀκόμα δεξιά καὶ ἀριστερά. Ὡς καὶ στὸν σταῦλο μπῆκε.

—Μὴν ψάχνης ἄδικα, σερίφη, τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Μᾶς τὸν πῆραν τὸν Ἰνδιάνο, εἶμαι σίγουρος γι’ αὐτό. Δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἔπεσε.

—Τὸν Μπίκ! λέει ὁ Τσιπιρίπο.

Ἡ ἰδέα εἶναι καλή. Ὁ Μπίκ θὰ μπορούσε ν’ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἴχνη ἐκείνου ἢ ἐκείνων ποὺ τοὺς πῆραν τὸν Ἰνδιάνο ἀλλά, γιὰ κακὴ τους τύχη, ὁ γυμνασμένος σκύλος τοῦ Πεπίτο δὲν θρῖσκεται μαζί μὲ τὰ λογα. Ὅπως συμβαίνει σχεδὸν πάντα, ὅταν μπαίνουν σὲ καμμιὰ πόλι, ὁ Μπίκ ἐξαφανίζεται. Ἀντὶ γιὰ τοὺς κακούρ-

γους, όπως λέει νευριασμένος ο Πεπίτο, κυνηγάει γάτες.

— Καί τώρα; λέει ο σερίφης.

Ἡ θέσι τῶν παιδιῶν εἶναι δύσκολη. Ὁ Τζίμ φοβάται ὅτι ὁ σερίφης δὲν θὰ τοὺς πιστεῦν πῶς ἔφεραν τὸν Ἰνδιάνο ὡς ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Ἴσως νὰ νομίσῃ πῶς τὸν ἔχασαν στὸ δρόμο.

— Πρέπει νὰ θροῦμε ὅπως οἴχατε τὸν νεκρό, λέει ὁ Τζίμ. Γιὰ νὰ τὸν κλέβουν σημαίνει ὅτι εἶχαν κάποιον πολὺ σοβαρὸ λόγο νὰ τὸ κάνουν καὶ πρέπει νὰ μάθουμε αὐτὸν τὸν λόγο. Πρέπει νὰ θροῦμε ἐκείνους ποὺ τὸν ἔκλεψαν.

Ὁ σερίφης μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀμίλητος κι' ὕστερα κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Ἐλάτε στὸ γραφεῖο, παιδιά, τοὺς λέει.

Ξαναμπαίνουν στὸ γραφεῖο καὶ μένουν γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀμίλητοι. Αὐτὸ ποὺ συνέβη ἀπόψε, στὰ παιδιά, νὰ χάσουν ἓνα νεκρό, νὰ τοὺς τὸν κλέβουν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους, εἶναι πολὺ παράξενο...

— Νὰ ψάξουμε σὲ ὅλα τὰ σπίτια καὶ νὰ τὸν θροῦμε, λέει τῇ γνώμῃ του, ὁ Πεπίτο.

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολο, μουσαῦσο, ἀπαντᾷ, ὁ σερίφης. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸ ἔκλεψε θὰ λάβῃ τὰ μέτρα του ὥστε νὰ μὴ τὸν θροῦμε. Ἐπειτα... πῶς νὰ χτυπᾷς τίς πόρτες, νὰ ξυπνᾷς τὸν κόσμο καὶ νὰ τοὺς ρωτᾷς ἂν θρῖκαν ἓνα νεκρὸ Ἰνδιάνο;

— Ἐχει δίκιο ὁ σερίφης, λέει ὁ Τζίμ. Οἱ ἔρευνές μας πρέπει νὰ γίνουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Πρέπει νὰ μάθουμε ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος γνώριζε κανένα ἀπὸ τὸ Σάλπουρ. Νὰ μάθουμε ἂν εἶχε διαφορὲς μὲ κανέναν, ἂν τὸν μισοῦσε κανεὶς.

— Καί, αὐτὸ πῶς θὰ τὸ μάθουμε; ρωτᾷ, ἡ Ντιάνα.

— Ἴσως μᾶς βοηθήσουν οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς του ποὺ θὰ ἔλθουν σὲ λίγο νὰ τὸν παραλάβουν, ἀποκρίνεται, τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐκεῖνοι μπορεῖ νὰ μᾶς δώσουν τίς πληροφορίες ποὺ ζητᾷμε. Ἐπειτα, ὑπάρχει ἓνας ἄλλος τρόπος, νὰ πληροφορηθοῦμε.

— Ο ΤΡΟΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΠΛΟΣ — ΤΟΥΣ ΕΞΗΓΕΙ, ΚΑΘΩΣ
τὸν κυττάζουν ὅλοι μὲ ἀπορία. Ὁ Ἰνδιάνος μπήκε στὸ
Σάλπουρ καὶ ψώνισε ὠριομένα πράγματα. Ἀσφαλῶς κάποι-

**Κάθε
αἰνιγμα
ἔχει
μιὰ λύσι...**

οὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους θὰ τὸν εἶ-
δαν, κάποιοι θὰ τὸν γνώριζαν για-
τί δὲν θὰ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ
μπήκε στὸ Σάλπουρ νὰ ψωνίση. Ὁ-
μως, ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸν γνώριζε
ὅπωςδήποτε καὶ θὰ μᾶς βοηθήση,
εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὸ μα-
γαζί ἀπὸ τὸ ὁποῖο ψώνισε ὁ Ἰν-

διάνος διάφορα πράγματα.

— Ἐχεις δίκιο, λέει, ὁ σερίφης. Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθη-
κα, ἐγώ. Τί ἔχει ψωνίσει;

— Ὑφάσματα καὶ τρόφιμα.

— Ὑπάρχουν δύο μαγαζιά, Τζιμ Ἀνταμς. Θὰ ρωτήσου-
με καὶ τὰ δύο καὶ θὰ μάθουμε. Θὰ πᾶμε τώρα;

— Ναί, σερίφη, δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό.

Οἱ δύο σερίφηδες σηκώνονται.

— Περιμένετε ἐδῶ, παιδιά, λέει ὁ Τζιμ, στοὺς φίλους
του. Ἄν ἔλθουν οἱ Ἰνδιάνοι εἰδοποιήστε μας ἂν καὶ δὲν
πιστεῦω πῶς θ' ἀργήσουμε.

Κάπου ἑκατὸ μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ὑπάρχει
τὸ ἓνα μαγαζί. Τὸ δρισκουν ἀνοιχτό.

— Ὁχι, λέει ὁ ἰδιοκτήτης του, σπὴν ἐρώτησι ποὺ τοῦ
κάνει ὁ σερίφης τοῦ Σάλπουρ. Δὲν ψώνισε κανένας Ἰν-
διάνος, σήμερα, στὸ μαγαζί μου.

— Τότε, θὰ ψώνισε στοῦ Κάρτελ, λέει ὁ σερίφης.

Αυο 'Ινδιάνοι φθάνουν έρποντας πίσω από έναν δράχο

Το μαγαζί του Κάρτελ βρίσκεται στην άλλη άκρη τῆς πλατείας. Είναι κλειστό καὶ ἀναγκάζονται νὰ χτυπήσουν πολλές φορές τὴν πόρτα. Ὁ Κάρτελ, ποὺ τοὺς ἀνοίγει, εἶναι ἓνας μεσόκοπος κάου - μπού μὲ κωμικὸ πρόσωπο καὶ μὲ φαλάκρα. Ὁ Τζιμ, ὅμως, μὲ τὴν πρώτη ματιά ποὺ τοῦ ρίχνει, διαπιστώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐξυπνὸς καὶ πονηρός.

— Καλοσπέρα, σερίφη, χαιρετάει τὸν ἄνθρωπο τοῦ νόμου ἐνῶ ἡ ματιά του δὲν ξεφεύγει οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνωστου παιδιοῦ. Θέλετε ν' ἀγοράσετε, τίποτε;

— "Ὁχι, Κάρτελ. Μᾶς συγχωρῆς ποὺ σὲ ζυπνήσαμε ἀλλὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρουμε μιὰ πληροφορία. Τὸ παιδί ἀπὸ δῶ εἶναι κι' αὐτὸ σερίφης.

— Μπα; κάνει ὁ Κάρτελ μ' ἐνδιαφέρον καὶ ἀπορία.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο.

— Ἐλάτε μέσα, μὴ στεκόμαστε στὴν πόρτα, τοὺς λέει.

Οἱ δυὸ σερίφηδες μπαίνουν καὶ κάθονται σὲ δυὸ καρέκλες. Ὁ Κάρτελ κάθεται ἀπέναντί τους, σ' ἓναν μπάγκο.

— Ξέρω γιατί ἤλθες νὰ μὲ ρωτήσης, σερίφη, τοῦ λέει.

— Γιατί, Κάρτελ;

— Κάποιος εἶπε ὅτι ὁ Μόρρις ἦρθε στὸ μαγαζί μου καὶ ἀγόρασε πιστόλι. Εἶναι ψέμα. Δὲν πάτησε στὸ μαγαζί μου.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Μόρρις; ρωτᾷ μὲ περιέργεια, τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ σερίφης ἀναλαμβάνει νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ:

— Ἕνας κάτοικος τῆς πολιτείας μας, Τζιμ Ἀνταμς. Εἶναι σχεδὸν πάντοτε μεθυσμένος, δημιουργεῖ μὲ τὸ τίποτε καυγάδες καὶ ὅταν ἓνας μεθυσμένος ἄνθρωπος εἶναι ὠπλισμένος, κινδυνεύει ἡ ζωὴ τῶν ἄλλων. Ἔτσι, τοῦ πῆρα τὸ πιστόλι καὶ ἀπαγόρευσα σὲ ὅλους νὰ τοῦ πουλήσουν ἐπλο.

Στρέφεται, τώρα πρὸς τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μαγαζιοῦ.

— Κάρτελ, τοῦ λέει, δὲν ἤλθα γιὰ τὸν Μόρρις ἀλλὰ

για να σε ρωτήσω κάτι. Κάποιος Ίνδιάνος ήλθε και ψώνισε σήμερα, από σένα...

- Ναί, λέει ο Κάρτελ, ύστερα από λίγη ώρα. Ένας Ναβάχο.

- Τι ώρα ήλθε στο μαγαζί σου;

- Και το πρωί και το απόγευμα. Το πρωί αγόρασε υφάσματα και το απόγευμα μερικά τρόφιμα.

- Τόν γνωρίζεις, τόν έχεις δῆ, δηλαδή και άλλες φορές;

- Και θέβαια. Ο Ζέμο έρχεται σχεδόν μιά φορά τόν μήνα στο μαγαζί μου και αγοράζει διάφορα πράγματα για την οικογένειά του. Μοῦ πουλάει δέρματα και γώ τοῦ δίνω ὅ,τι θέλει.

- Σοῦ ἔφερε δέρματα σήμερα; τόν ρωτάει τὸ Ἑλληνόπουλο.

- Ναί, αὐτὰ ἐκεῖ πού ἔχω κρεμάσει, παιδί μου.

- Ὅραία δέρματα, λέει, ὁ Τζίμ, μετὴν πρώτη ματιά πού τοὺς ρίχνει.

- Βλέπω ὅτι γνωρίζεις ἀπὸ δέρματα, τοῦ λέει χαμογελώντας, ὁ Κάρτελ.

- Ἦταν ὁ πατέρας μου κυνηγός, τοῦ λέει τὸ παιδί.

- Ο Ζέμο, συνεχίζει, ὁ Κάρτελ, εἶναι καλὸς κυνηγός. Ἀπὸ τοὺς καλύτερους κυνηγοὺς τῶν Ναβάχο. Σκοτώνει τ' ἀγρίμια μετὴν τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ μὴν καταστρέφῃ τὰ δέρματά τους.

- Καταλαβαίνω, λέει ὁ Τζίμ. Τὰ πυροβολεῖ στὰ μάτια. Θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἄριστος σκοπευτής.

- Ναί. Καί μετὴν καραμπίνα σκοπεύει καλὰ καί μετὴν τόξο.

- Τί ἄνθρωπος εἶναι; τόν ρωτάει, τώρα, ὁ σερίφης.

- Ο Ζέμο; Ένα κομμάτι μάλαμα πού λένε. Ἦουχος, ἐργατικὸς καί τίμιος. Ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς λευκοὺς καί θὰ θελε νὰ μένῃ μαζί τους ἀλλὰ ἔχει συνηθίσει νὰ κατοικῇ στὰ βουνὰ καί δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ.

— Ξέρεις αν ο Ζέμο είχε σχέσεις με κανέναν λευκό, στο Σάλπουρ; τὸν ρωτάει ὁ Τζίμ.

Ὁ Κάρτελ κυττάζει καὶ τοὺς δυὸ σερίφηδες μὲ ὑποψία.

— Μά, γιατί μού κάνετε τόσες ἐρωτήσεις γιὰ ἓναν Ἴνδιάνο; Τί συμβαίνει;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, Κάρτελ, τοῦ λέει, ὁ σερίφης τοῦ Σάλπουρ. Ἀπάντησε στὴν ἐρώτησι ποῦ σοῦ ἔκανε τὸ παιδί.

Ὁ Κάρτελ ἀνασπκώνει τοὺς ὦμους.

— Δὲν ξέρω, λέει. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς πολιτείας μας γνωρίζουν τὸν Ζέμο ἀλλὰ δὲν ἀλλάζουν παρὰ λίγες κουβέντες μαζί του. Ἐγὼ τὸν γνωρίζω πιὸ καλὰ ἀπ' ὅλους γιατί, βλέπετε, τοῦ ἀγοράζω τὰ δέρματα, ψωνίζει ἀπὸ τὸ μαγαζί μου κι' ἔτσι μένει ἀρκετὴ ὥρα μαζί μου καὶ συζητᾶμε.

— Πῶς σοῦ φάνηκε σήμερα, ὁ Ζέμο; συνεχίζει τίς ἐρωτήσεις του, τὸ Ἑλληνόπουλο. Μήπως ἦταν ἀνήσυχος;

— Καθόλου. Ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος, μάλιστα, γιατί τοῦ πλήρωσα ἀρκετὰ καλὰ τὰ δέρματα καὶ ἀγόρασε πολλὰ πράγματα. Τὸν κέρασα καὶ οὔισκυ κι' ἔφυγε τραγουδώντας ἀπὸ τὸ μαγαζί μου.

— Κάρτελ, μήπως ξέρεις αν ὁ Ζέμο εἶχε κανέναν ἐχθρό;

Ὁ Κάρτελ κυττάζει κατὰματα, τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ὁχι, λέει. Διπλαδῆ, δὲν ξέρω. Ὁ Ζέμο δὲν μού εἶχε πῆ τίποτε τέτοιο ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶχε ἐχθρό. Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Κι' ὅμως, θὰ πρέπει νὰ εἶχε κάποιον ἐχθρό, κάποιον ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Σάλπουρ καὶ τῆς περιοχῆς, Κάρτελ. Κάποιον ποῦ τοῦ ἔσπασε παγίδα μιὰ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ τὸν σκότωσε.

Ὁ Κάρτελ δὲν καταλαβαίνει στὴν ἀρχὴ καὶ χαμογελάει. Μά, τὸ χαμόγελο σθῆναι ἀμέσως στὰ χεῖλη του, τὸ πρόσωπό του ἀλλάζει ἀμέσως ἐκφρασι καὶ θάλεγε κανεὶς ὅτι ἡ εἰδησι τοῦ στοίχισε πολὺ.

— Τὸν σκότωσαν! λέει.

— Ναί, Κάρτελ, τοῦ ἀπαντᾷ, ὁ σερίφης.

— Μά, γιατί, ποιός;

— Αὐτὸ θέλουμε νὰ μάθουμε κι' ἐμεῖς.

— Ποιὸς τὸν εἶδε; Πέθανε ἢ μήπως εἶναι τραυματισμένος;

Καὶ πάλι, ὁ Τζιμ, ἔχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ Κάρτελ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὸν Ἰνδιάνο. Ἀλλά, μπορεῖ τὸ ἐνδιαφέρον του νὰ εἶναι φυσικὸ μιὰ καὶ γνώριζε τὸν Ζέμο τόσον καιρὸ καὶ ἦταν ἕνας καλὸς πελάτης του.

— Πέθανε, τοῦ ἐξηγεῖ, ὁ Τζιμ. Τὸν βρῆκα στὴ μέσῃ τοῦ δρόμου, πεσμένον ἀπὸ τὸ ἀλογό του. Κάποιος τοῦ εἶχε σπῆσει ἐνέδρα. Ἀλλά, δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Ἐφερα τὸν Ἰνδιάνο πᾶνω στὴ ράχι τοῦ ἀλόγου του ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη. Ἀλλαξά λίγα λόγια μὲ τὸν σερίφη κι' ὅταν βγήκαμε στὸ προαύλιο νὰ δοῦμε τὸν Ἰνδιάνο, δὲν ὑπῆρχε στὸ ἀλόγο. Κάποιος τὸν πῆρε, κατάλαβες, Κάρτελ;

— Τὸν... πῆρε; κάνει ὁ Κάρτελ καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα.

— Ναί. Καί, ὅπως καταλαβαίνει, δὲν τὸν πῆρε γι' ἀστεῖο. Γιὰ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ψάχνουμε. Τὸν πῆρε ἐκεῖνος ποὺ τὸν σκότωσε, ποιὸς ξέρει γιὰ ποῖό λόγο.

— Μά... δὲν καταλαβαίνω τί συμβαίνει, λέει ὁ Κάρτελ καὶ περνάει τὸ χέρι του πᾶνω ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Οὔτε κι' ἐμεῖς, Κάρτελ, τοῦ λέει, ὁ σερίφης. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο ἤλθαμε τέτοια ὥρα νὰ σὲ βροῦμε καὶ νὰ σὲ ρωτήσουμε μήπως ξέρεις τίποτε. Μήπως ὑποψιάζεσαι ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σκότωσε τὸν Νοβάχο.

— Καταλαβαίνω, λέει ὁ Κάρτελ. Ὅμως... δὲν ὑποψιάζομαι κανέναν δὲν μοῦ εἶχε πῆ τίποτε ὁ Ζέμο, δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πῶς κάποιος τὸν μισοῦσε καὶ τὸν σκότωσε. Ἦταν φιλήσυχος ἄνθρωπος καὶ τὰ εἶχε καλὰ μὲ τοὺς λευκοὺς. Δὲν εἶχε ἐχθροὺς μὲ κανένα. Μήπως... μήπως τὸν σκότωσαν κατὰ λάθος;

—'Αποκλείεται, άπαντά ό Τζιμ. Άν τοῦ εἶχαν στήσει νύχτα τὴν ἐνέδρα, θά μπορούσα νά πιστέψω πῶς ἔκαναν λάθος μέσα στό σκοτάδι. Τώρα, ὅμως, εἶμαι θέβαιος πῶς δέν πράκεται γιά λάθος. Ἐκεῖνος ποῦ τοῦ ἔστησε τὴν ἐνέδρα θά μπορούσε νά ξεχωρίση, ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα μακριά, πῶς πρόκειται γιά Ἰνδιάνο. Ἦταν μέρα ἀκόμα κι' ἔπειτα, δέν μπορούσε ποτὲ νά ξεγελαστῇ γιατί, τὸ φτερό ἑνὸς Ἰνδιάνου διακρίνεται ἀπὸ πολλὰ μέτρα μακριά.

—Ἐχεις δίκιο, λέει, ὁ Κάρτελ. Δέν μπορεί νά σκοτώθηκε ἀπὸ λάθος.

— Μήπως τὸν σκότωσε κανεὶς ἐπειδὴ μισεῖ τοὺς Ἰνδιάνους; τὸν ρωτάει, τὸ παιδί. Τί γνώμη ἔχεις;

— Χμ... τί νά πῶ, παιδί μου; Οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ πιστεύω γιατί, στὴν πόλι μας κανεὶς δέν μισεῖ τοὺς Ἰνδιάνους. Κι' ἂν ὑπάρχη κανεὶς καὶ τοὺς μισεῖ, δέν θά ἔφθανε ὡς τὸ σημεῖο νά στήσῃ ἐνέδρα σ' ἕναν ἄσυχο καὶ ἀνυπεράσπιστο Ἰνδιάνο. Ὁχι, δέν τὸ πιστεύω. Ἐκτὸς καὶ ἂν ἐκεῖνος ποῦ τὸν σκότωσε εἶναι κανένας τρελλός. Ὅμως, τρελλοὺς στό Σάλπουρ δέν ἔχουμε.

— Μπορεῖ νά τὸν σκότωσε κανένας μεθυσμένος, λέει τὴ σκέψι του, ὁ σερίφης.

— Ἀποκλείεται, τοῦ λέει τὸ παιδί. Ἄν τὸν σκότωνε κάποιος τρελλός ἢ κάποιος μεθυσμένος, δέν θά ἐρχόταν ποτὲ νά μᾶς κλέψῃ τὸ νεκρὸ μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μας. Κάτι ἄλλο συμβαίνει. Κάτι ποῦ δέν μπορεί νά τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς μας.

Σηκώνεται καὶ ὁ σερίφης τὸν ἀκολουθεῖ.

— Σ' εὐχαριστοῦμε, Κάρτελ, λέει τὸ Ἑλληνόπουλό... στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μαγαζιοῦ. Μᾶς συγχωρῆς γιὰ τὴν ἐνοχλοῖ καί, ἂν θυμηθῇς τίποτε, ἔλα νά μᾶς τὸ πῆς. Ὁ νόμος θά σοῦ χρωστᾷ εὐγνωμοσύνη, ἂν μπορέσης νά τὸν βοηθήσης.

— Εἶναι καθῆκον τοῦ κάθε ἀνθρώπου νά βοηθᾷ τὸ νόμο, παιδί μου, ἅπαντά, ὁ Κάρτελ. Δέν νομίζω, ὅμως, πῶς

θά έχω τίποτε να θυμηθώ. 'Ο Ζέμο δέν μου είχε πῆ πώς είχε ἐχθρούς στο Σάλπουρ.

Οἱ δυό σερίφηδες θγαίνουν ἀπὸ τὸ μαγαζί καί, γιὰ μερικό διάστημα προχωροῦν ἀμίλητοι, κατὰ μῆκος τῆς πλατείας.

— Δέν νομίζω ὅτι θά μπορέσουμε νὰ μάθουμε τίποτε, γύρω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ σερίφης τοῦ Σάλπουρ.

— Γιατί ὄχι; τὸν ρωτᾷ τὸ παιδί.

— Εἶναι... σωστὸ αἶνιγμα, Τζιμ Ἄνταμς!

— Ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι αἶνιγμα θά λυθῇ, σερίφη. Γιατί, ὅπως ξέρεις, κάθε αἶνιγμα ἔχει τὴ λύσι του. Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῇ κανεὶς μὲ τὸν τρόπο ποὺ χρειάζεται καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμο ποὺ πρέπει. Ἕνας ἄνθρωπος τοῦ νόμου δέν πρέπει ν' ἀπελπίζεται, ὅσες δυσκολίες κι' ἂν συναντήσῃ στο δρόμο του. Πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπομονή, παρατηρητικότητα, ψυχραιμία καὶ μεγάλη ἀντίληψι.

— Ἰσως ἔχεις δίκιο, παιδί μου ἀλλά, τί μπορούμε νὰ κάνουμε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; Βλέπω τόσο σκοτάδι γύρω μας.

— Καμμιά φορὰ ἡ λύσι ἐρχεται μόνη της, σερίφη. Ἀλλά, ὑπάρχει κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τὸ σπασμένο πέταλο.

— Ποιό; κάνει παραξενεμένος, ὁ σερίφης.

— Τὸ σπασμένο πέταλο ἐνὸς ἀλόγου, σερίφη.

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ πῶς ὁ μικρὸς τοῦ φίλος, ἀνακάλυψε πᾶνω στο ἔδαφος, κοντὰ στὸν νεκρὸ Ναβάχο, φρέσκα ἴχνη ἐνὸς ἀλόγου ποὺ τὸ πέταλο τοῦ ἀριστεροῦ μπροστινοῦ ποδίου τοῦ ἦταν σπασμένο, ἐλαφρὰ στὴν ἄκρη.

— Μπορεῖ, αὐτὸ νὰ μὴ σημαίνει τίποτε ἀπολύτως, τοῦ λέει, μπορεῖ ὁ καθαλλάρης αὐτοῦ τοῦ ἀλόγου νὰ ἦταν περραστικός ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο καὶ νὰ μὴν εὐθύνεται γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ναβάχο ἀλλά, δέν χάνουμε τίποτε ἂν μᾶς θοῦμε σὲ ποιὸν ἀνήκει τὸ ἀλογο μὲ τὸ σπασμένο πέταλο.

“Ίσως νά είναι μία καλή αρχή, αυτό, γιά νά λυθῇ τὸ μυστήριο τοῦ νεκροῦ Ναθάχο.

ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΓΙΑ ΝΑ ΣΚΕΦΘΟΥΝ
τί πρέπει νά κάνουν. Ὁ Τζιμ διηγεῖται στοὺς φίλους του
τὴ συζήτηση πού εἶχαν μὲ τὸν Κάρτελ. Πρὶν ἀκόμα τελειώ-
σουν τὴ συζήτηση τους, ἀντὶκοῦν
Ὁ Γκονζάλες
δὲν
ποδοβολητὰ ἀλόγων, ἀπ' ἐξω. Ὁ
παθαίνει
σερίφης ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ
γκάφες!
ρίχνει μιὰ ματιά.

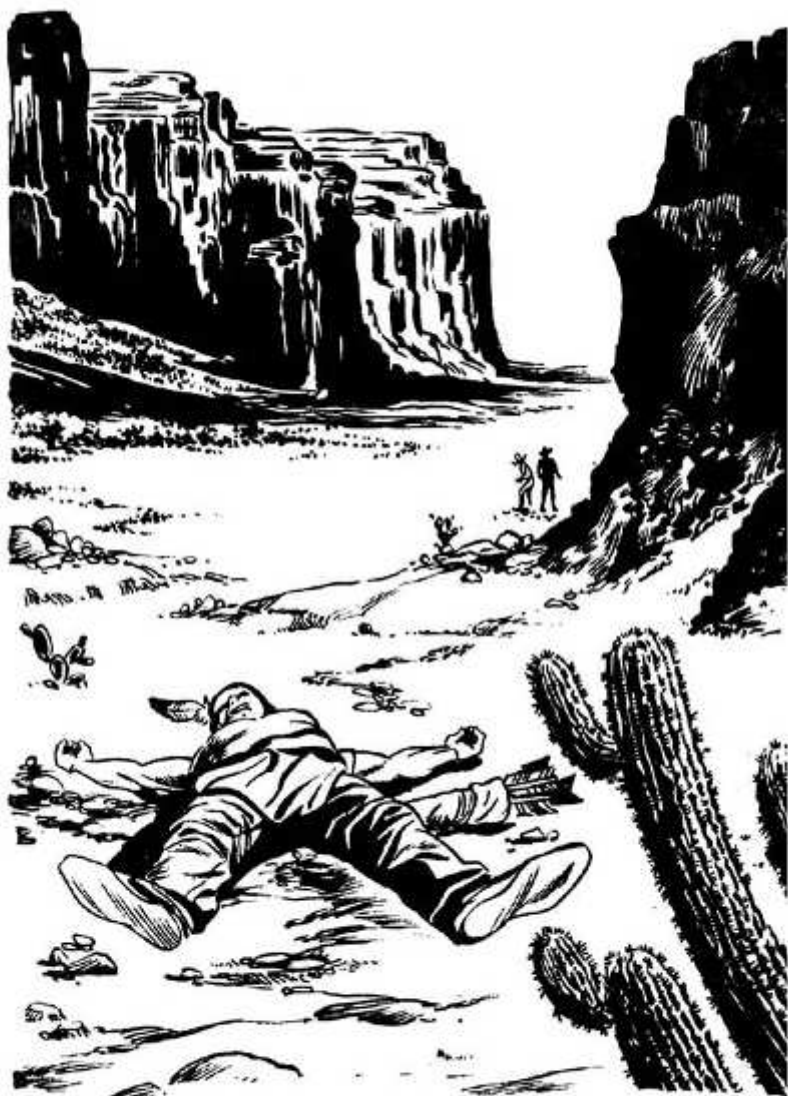
—Ἦλθαν οἱ Ναθάχο, λέει.

Πηγαίνει ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.
Καμμιά δεκαπενταριά Ἰνδιάνοι πη-
δοῦν ἀπὸ τὰλογά τους. Μπροστὰ
ἔρχεται ὁ ἀρχηγός τους, ἓνας ψηλὸς Ἰνδιάνος μὲ σημα-
δεμένο πρόσωπο καὶ μὲ σκληρὸ βλέμμα.

—Λάβαμε ἓνα μήνυμα καὶ ἦλθαμε, λέει στὸν σερίφη.

Ὁ σερίφης τοῦ κάνει νόημα νά περάσῃ στὸ γραφεῖο.
Μαζὶ μὲ τὸν ἀρχηγό τους μπαίνουν καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἰνδιάνοι.
Ὁ Τζιμ, πού ξέρει τὴ γλῶσσα τους, ἀναλαμβάνει νά
τοὺς ἐξηγήσῃ.

—Ἐρχόμαστε στὸ Σάλπιουρ, ἀρχηγέ τῶν Ναθάχο, ὅ-
ταν δρῆκαμε στὸ δρόμο μας ἓναν νεκρὸ Ἰνδιάνο. Ὀνο-
μάζεται Ζέμο, ὅπως μάθαμε. Κάποιος τὸν εἶχε πυροβολή-
σει. Κάποιος λευκός. Τοῦ εἶχαν σπῆσει ἐνέδρα. Λυπᾶμαι
πολὺ γι' αὐτὸ πού ἐγίνε καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θά
κάνω ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου γιά ν' ἀνακαλύψω τὸν
ἄνθρωπο πού σκότωσε τὸν Ζέμο.

Ένας Ναβαχο βρίσκεται πεσμένος ανάσκελα

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδιάνων ἀκούει μὲ πρόσωπο βαρὺ καὶ ἀνέκφραστο.

— Καί, ὅταν τὸν ἀνακαλύψης, τί θὰ τὸν κάνης; ρωτᾷ ἐυτερεὰ ἀπὸ μερικῶν στιγμῶν σιωπῆ.

— Θὰ τὸν παραδῶσω στὸν δικαστὴ καί, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἐκεῖνος θὰ τὸν τιμωρήσῃ αὐστηρὰ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε.

— Νὰ τὸν παραδῶσετε σὲ μᾶς! Νὰ τὸν τιμωρήσουν οἱ Ναβάχο!

Τὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἰνδιάνων εἶναι γεμᾶτα μίσους καὶ ὁ Τζιμ ἀνατριχιάζει. Ἕνα κακὸ προαίσθημα βαρβαίνει τὴν καρδιά του.

— Ὅταν γίνῃ ἡ δίκη τοῦ ἐνόχου, λέει στὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἰνδιάνων, θὰ σὲ καλέσω νὰ ἔλθῃς νὰ τὴν παρακολουθήσῃς κι' ἐσύ, γιὰ νὰ βεβαιωθῇς ὅτι καὶ οἱ λευκοὶ τιμωροῦν σκληρὰ καὶ παραδειγματικὰ τοὺς ἐνόχους, ὅπως οἱ Ναβάχο.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ζέμο; ρωτᾷ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδιάνων.

Ἡ θέσι τοῦ παιδιοῦ εἶναι τρομερὰ δύσκολη. Τί θὰ πῇ, τώρα, στὸν Ἰνδιάνο;

— Γενναίε ἀρχηγέ τῶν Ἰνδιάνων, τοῦ λέει, κυττάζοντας τὸν μὲ θάρρος, στὰ μάτια, συνέβη κάτι ποὺ μᾶς ἔχει ἀναστατώσει καὶ μᾶς ἔχει φέρει σὲ τρομερὰ δύσκολη θέσι. Φέραμε τὸν Ζέμο ὡς ἐδῶ, ξαπλωμένον πάνω στὸ ἄλογό του. Τὸν ἀφήσαμε μαζί μὲ τᾶλλα ἄλογα στὸ προαύλιο καὶ μπήκαμε στὸ γραφεῖο νὰ μιλήσουμε μὲ τὸν σερίφη. Ὅταν βγήκαμε, ὁ Ζέμο δὲν βρισκόταν πάνω στὸ ἄλογό του. Κάποιοι τὸν εἶχαν πάρει... Κάποιοι τὸν ἔκλεφαν.

Τὰ μάτια τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἰνδιάνων σκοτεινιάζουν πρὸ πολὺ.

— Τί σημαίνει αὐτό; λέει σὲ λίγο. Γιατί κοροϊδεύετε τοὺς Ναβάχο;

— Δὲν σὲ κοροϊδεύουμε, ἀρχηγέ τῆς ἐνδοξῆς φυλῆς τῶν Ναβάχο. Αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπαμε εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἰσως, τὸν Ζέμο νὰ τὸν ἔκλεψε ὁ λευκὸς ἐκεῖνος ποὺ τὸν σκό-

τωσε. 'Αλλά, νά είσαι θέβαιος ότι δέν θά μείνη άτιμώρητος. Θά τόν ανακαλύψουμε σύντομα καί θά τιμωρηθῇ παραδειγματικά.

Προσπαθεῖ νά πείσῃ μέ τά λόγια, τόν άρχηγό τῶν 'Ινδιάνων, ἀλλά δέν τά καταφέρνει.

— Οἱ Ναβάχο ζητοῦν τόν νεκρό τους, λέει ἐκεῖνος κοί ἡ φωνή του εἶναι κοφτή, σάν διαταγή. Οἱ Ναβάχο ζητοῦν τόν Ζέμο γιά νά τόν θάψουν ἀνάμεσα στά θουνά. "Αν δέν τόν θάψουν τό φάντασμά του θά γυρίσῃ αἰώνια ἀνάμεσά μας καί θά μᾶς βασανίσῃ.

— "Εχετε δίκιο, ἀλλά δέν ξέρουμε ποιός τόν ἐκλεψε. "Ίσως, αὔριο τό θράδυ νά τόν ἔχουμε ἀνακαλύψει, ὁπότε θά σᾶς εἰδοποιήσουμε νά τόν παραλάβετε καί νά τόν θάψετε.

— Οἱ λευκοί κοροϊδεύουν τοὺς Ναβάχο. Οἱ Ναβάχο εἶναι σκληρή καί περήφανη φυλή. Δέν πειράζουμε λευκοὺς ἀλλά δέν θέλουμε νά μᾶς πειράζουν καί νά μᾶς κοροϊδεύουν.

Ὁ Τζίμ στρέφεται πρὸς τόν σερίφη.

— "Ο,τι καί νά τοῦ πῶ, σερίφη, λέει, δέν πρόκειται νά μέ πιστέψῃ. Νομίζει ὅτι τόν κοροϊδεύω. 'Αλλά, τόν δικαιολογῶ... Τοὺς καλέσαμε νά παραλάβουν τόν νεκρό τῆς φυλῆς τους καί τώρα δέν τοὺς τὸν δίνουμε. Πῶς νά πιστέψῃ ὅτι μᾶς τὸν ἐκλεψαν;

Ὁ Τσιπιρίπο προσπαθεῖ νά πείσῃ, τόν άρχηγό τῶν 'Ινδιάνων ἀλλά, ἐκεῖνος ἀκούει τά λόγια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, μέ μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του, ἀκίνητος σάν ἀγαλμα.

—Θά σᾶς εἰδοποιήσουμε ξανά μέ τόν καπνὸ νά ἔλθετε νά τόν παραλάβετε, τοῦ λέει ἀκόμα μιὰ φορά, ὁ Τζίμ.

Ὁ άρχηγός τῶν 'Ινδιάνων κάνει ἀπότομα μεταβολή, κάτι μουρμουρίζει στοὺς πολεμιστές του καί βγαίνουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο χωρὶς νά ποῦν λέξι. Σὲ λίγο ἀκούγονται τὰ ποδοβολητὰ τῶν ἀλόγων τους πού φεύγουν καλπάζοντας.

Τὸ 'Ελληνόπουλο ἀναστενάζει.

— Δεν έχω βρεθῇ σὲ πῶς δύσκολη θέσι σὰν αὐτή, λέει. Ἄν εἶχα νὰ κάμω μὲ λευκὸ θὰ μπορούσα νὰ τὸν πείσω ἐνῶ, αὐτός, εἶμαι θέβαιος ἔφυγε νομίζοντας πῶς τὸν κοροϊδεύουμε.

Στρέφεται, τώρα, πρὸς τοὺς φίλους του.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ βροῦμε ὅπωςδῆποτε μέχρι αὔριο τὸ μεσημέρι τὸν νεκρὸ Ναβάχο, λέει. Δεν θὰ κοιθοῦμε καθόλου ἀπόψε. Ἐγὼ μὲ τὸν σερίφη θὰ ἐπισκεφθοῦμε τοὺς πεταλωτὲς τοῦ Σάλπουρ καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ μάθουμε σὲ ποιὸν ἀνήκει τὸ ἄλογο μὲ τίς πλατεῖες ὅπλεις καὶ τὸ κομμένο πέταλο. Ἐσεῖς θὰ κάνετε μιὰ θόλτα στὴν πόλι, θὰ μπαίνετε ἀπὸ μπάρ σὲ μπάρ, θὰ παρακολουθεῖτε τίς συζητήσεις καὶ θὰ προσπαθήσετε ν' ἀρπάξετε καμμιὰ ὑποπτι λέξι. Κάθε τόσο νὰ περνᾶτε ἀπὸ τὸ γραφεῖο ὥστε νὰ πληροφορεῖτε τοὺς ἄλλους.

— Ἐγὼ σὰς λέω ὅτι ὁ Ναβάχο ἀναστήθηκε, ἐπιμένει. ὁ Πεπίτο. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶχε πεθάνει κιόλας ὁ ἄνθρωπος καὶ μεῖς διασπῆκαμε νὰ τὸν στείλουμε στοὺς οὐρανοὺς.

— Ἐμπρός, ἂς μὴ χάνουμε καιρὸ, λέει, ὁ Τζίμ. Πρέπει νὰ βροῦμε τὸν νεκρὸ καὶ νὰ κερδίσουμε τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν Ναβάχο.

Ἔτσι, σὲ λίγο, ἀφίνουν τὸ γραφεῖο ὅλοι τους καὶ σκορπίζουν ὁλόγυρα. Ἀλλά, ἂς παρακολουθήσουμε τὸν Πεπίτο Γκονζάλες πού, ἀπόψε, ἔχει μεγάλη δρεξι γιὰ δρᾶσι.

Ἀκολουθεῖ ἕναν δρόμο πού θγάζει κατευθεῖαν σ' ἐνα μπάρ. Ἀνοίγει τὴν πόρτα του καὶ μπαίνει. Εἶναι γεμάτο κόσμος. Οἱ κάου - μπούς πίνουν οὐίσκυ καὶ συζητοῦν καὶ κανεὶς δὲν δίνει προσοχὴ στοῦ Μεξικανόπουλο πού μπαίνει.

Μηδ, ἀπορεῖ, ὁ Πεπίτο. Ἕνας θυρλικὸς Γκονζάλες μπῆκε στοῦ μπάρ καὶ κανεὶς δὲν σηκώθηκε νὰ μὲ χαιρετήσῃ. Μπορεῖ νὰ μὴ μὲ γνώρισαν ἀλλά, ὅπωςδῆποτε κάτι θὰ ἔχουν ἀκούσει γιὰ μένα».

Προχωρεῖ ὡς τὸν μπάγκο καὶ χαμογελάει στὸν μπάρμαν.

— Μπουένας τάρντες (καλησπέρα) σεσιόρ, του λέει. Κόμο στᾶ; (πῶς είσαι;).

— Μπουένο, μουτσάτσο (καλά, παιδί), άπαντᾶ, ό μπάρμαν. Τί θά σοῦ προσφέρω;

— Νάδα (τίποτε), σεσιόρ. Ξέρεις ποιός είμαι;

— Όχι, μουτσάτσο. Δέν σ' έχω ξαναδῆ άλλη φορά.

— Μπορεί νά μή μ' έχης ξαναδῆ άλλα κάτι θάκης άκούσει γιά μένα. Είμαι ό Γκονζάλες!

Ό μπάρμαν άνασπκώνει τούς ώμ.

— Πρώτη μου φορά άκούω αὐτό, τό όνομα, λέει.

«Μπᾶ — παραξενεύεται, ό Πεπίτο. Πῶς είναι δυνατόν νά μήν ξέρουν τίποτε γιά μένα σ' αὐτή τήν πόλι; Ένας λόγος παραπάνω γιά νά δοξαστῶ άπόφε καί νά μάθουν κι' έδῶ ποιός είμαι».

— Ψάχνω νά βρῶ έναν Ίνδιάνο, άμίγκο, λέει στόν μπάρμαν.

— Ίνδιάνο; Άν προχωρήσης τό δρόμο πού άρχίζει πίσω άπό τό μπάρ, θά βρῆς εύκολα τήν καλύβα του. Στήν αὐλή της ύπάρχει μιᾶ μεγάλη συκιά.

Καί, ό μπάρμαν, πού διάζεται νά σερβίρη τούς πελάτες του, άφίνει τόν μπάγκο διαστικά.

Ό Πεπίτο μένει γιά μερικές στιγμές άκίνητος κι' ύστερα χαμογελάει.

«Μπράβο, μεγάλο μου λαγωνικό, λέει στόν έαυτό του. Κατάφερες νά βρῆς τᾶ ίχνη του Ίνδιάνου... Καλά τό είπα έγώ στούς φίλους μου ότι ό Ίνδιάνος άναστήθηκε. Θά πάω, τώρα νά τόν γραπώσω γιά νά του δείξω έγώ ποιός είμαι ό Γκονζάλες».

Καί, μιᾶ καί δυό, τό Μεξικανόπουλο, θγαίνει μέ ύφος θριαμβευτοῦ άπό τό μπάρ. Φθάνει στό πίσω μέρος του, άκολουθεί τό δρόμο πού του είπε ό μπάρμαν καί δέν άργεί νά βρῆ τήν καλύβα πού, μπροστά στήν αὐλή της βρίσκται μιᾶ μεγάλη συκιά.

«Καί τώρα, προσοχή, Γκονζάλες, λέει στόν έαυτό του.

Πρόσεξε μην πάθης καμμιά γκάφα. Πρέπει νά μη σοῦ ξεφύγῃ ὁ 'Ινδιάνος».

Βγάζει τὸ πιστόλι του, φθάνει ὡς τὴν πόρτα καὶ τὴν απρώχνει σιγά - σιγά. Ἡ πόρτα ποῦ εἶναι παλιὰ κι' ἔτοιμη νά πέσῃ - ἔτσι ὅπως εἶναι ὅλη ἡ καλύθα - ὑποχωρεῖ καὶ τὸ Μεξικανόπουλο προχωρεῖ μερικὰ δῆματα στὸ σκοτάδι.

Περιμένει γιὰ λίγο καὶ δὲν ἀργεῖ νά τὸ συνηθίσῃ. Βλέπει, τώρα, πάνω σ' ἓνα κρεβάτι κάποιον ξαπλωμένο νά ροχαλίζει. Εἶναι ὁ 'Ινδιάνος.

«Πουλάκι μου, σ' ἔπιασα! λέει μετὰ τὸ νοῦ του. Δὲν πρόκειται νά μοῦ γλυτώσῃς».

Φθάνει κοντὰ του, περπατώντας στίς μύτες τῶν ποδιῶν του καί, ἡ φωνή του, θροντερή καὶ ἀπειλητική, γεμίζει τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς καλύθας:

- Σὺπνα νεκρὲ 'Ινδιάνε ποῦ ἀναστήθηκες καὶ τώρα κάνεις πῶς κοιμᾶσαι. Ἐπεσεσ στα χέρια τοῦ μεγαλύτερου λαγωνικοῦ τοῦ Οὐέστ, τοῦ Γκονζάλες!

Ὁ 'Ινδιάνος ζυπνάει καὶ ἀνασπκῶνεται στὸ κρεβάτι του.

- Τί... τί συμβαίνει; ρωτᾷ ξαφνιασμένος. Ποιὸς εἶναι;

- Ἐγώ, νεκρὲ Ναδάχο ποῦ ἀναστήθηκες! Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου! Καί, γιὰ νά μη θελήσῃς νὰ κάνῃς καμμιὰ ἐξυπνάδα, σοῦ λέω πῶς εἶμαι ὁ Γκονζάλες ὁ θρυλικὸς ἀπὸ τὴν Τοικουάουα τοῦ δοξασμένου Μεξικοῦ, ὁλέ!

Ὁ 'Ινδιάνος ποῦ ἀρχίζει νά συνηθίσῃ στὸ σκοτάδι, βλέπει τὸ παιδί μπροστά του, βλέπει καὶ τὸ πιστόλι ποῦ κρατᾷ καὶ τὰ χάνει.

- Τί... τί θέλεις; ρωτᾷ. Ποιὸς εἶσαι;

- Σοῦ εἶπα ποιὸς εἶμαι καὶ μην κάνῃς πῶς δὲν ἀκοῦς. Σήκω ἐπάνω, νεκρὲ 'Ινδιάνε!

Ὁ 'Ινδιάνος τὰ χάνει. Νομίζει πῶς βλέπει ἓναν ἐφιάλτη καὶ τρίβει καὶ ξανατρίβει τὰ μάτια του.

- Ἐγώ... νεκρός; λέει.

— Ναί, 'Ινδιάνε. Σὲ σκότωσαν, ἀναστήθηκες καὶ μᾶς ἔφυγες.

— Μά... ἐγὼ δὲν πέθανα ποτέ μου! τὰ κάνει πιὸ πολὺ, ὁ 'Ινδιάνος. Δὲν μὲ σκότωσε κανεὶς!

— Ἄφησε τὶς ἐξυπνάδες καὶ σήκω γρήγορα.

Ὁ 'Ινδιάνος ἀναγκάζεται νὰ σηκωθῇ.

— Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα! τὸν διατάζει τὸ παιδί.

Ὁ 'Ινδιάνος ὑπακούει. Εἶναι ἀκόμα μισοζαλισμένος ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ τρέμει σύγκορμος ἀπὸ τὸ φόβο του γιὰτὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί σκοπεύει νὰ τοῦ κάνῃ αὐτὸ τὸ παιδί.

— Ἐμπρὸς γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη! τὸν διατάζει, ὁ Πεπίτο.

— Μά, γιατί; διαμαρτύρεται, ἐκεῖνος. Τί ἔκανα;

— Τί ἔκανες; Πέθανες καὶ ἀναστήθηκες, αὐτὸ ἔκανες. Μικρὸ πρᾶγμα τὸ θεωρεῖς αὐτό;

Ὁ 'Ινδιάνος κουνάει τὸ κεφάλι του.

«Ἡ ἐγὼ τρελλάθηκα ἢ αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι τρελλό», λέει μὲ τὸ νοῦ του...

Φθάνουν σὲ λίγο, στὸ γραφεῖο καὶ τὸ θρῖσκουν ἔρημο.

Ὁ Πεπίτο ἀνοίγει ἓνα κελλί καὶ κλειδώνει τὸν αἰχμάλωτό του.

— Συνέχισε, τώρα τὸν ὕπνο σου μὲ τὴν ἡσυχία σου, τοῦ λέει.

Ἔστερα παίρνει τὴν κιθάρα του, κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα καὶ συνθέτει ἓνα τραγουδάκι γιὰ νὰ ὑμνήσῃ τὸν θρίαμβό του.

Γκονζάλες τὰ κατάφερες
νὰ δοξαστῇς καὶ πάλι
καὶ ὅλες οἱ ξαγρύπνιες σου
ἐπήγανε χαλάλι,
ὀλέ!

Ἀλλὰ, σταματᾷ ἀπτόμα τὸ τραγούδι καὶ τὸ μέτωπό του ζαρώνει. Μιὰ σκέψι τὸν ἀνησυχεῖ.

«Είπαμε στον αρχηγό των Ναβάχο — λέει με το νοῦ του — νὰ ἔλθῃ νὰ παραλάβῃ τὸν νεκρὸ Ἰνδιάνο. Ὁμως... ὁ Ἰνδιάνος αὐτὸς εἶναι ζωντανός... Κάποιο μυστήριο ὑπάρχει σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ πρέπει νὰ τὸ λύσω ἀμέσως!».

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΡΕΙΣ ΠΕΤΑΛΩΤΕΣ ΣΤΟ ΣΑΛΠΟΥΡ. ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλο, οἱ δυὸ σερίφηδες ἀλλὰ, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Γιατί, κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν

**Ἔνα
παιδὶ
ὁῶζει
τὸ Σάλπουρ**

μπορεῖ νὰ θυμῇ ποῖο ἀπὸ τὰ τόσα ἄλογα ποὺ ὑπάρχουν στὴν πόλι, ἔχει σπασμένο πέταλο. Ἡ ἀπάντησι ποὺ δίνουν καὶ οἱ τρεῖς εἶναι ἴδια.

— Ἐμεῖς βάζουμε καινούργια πέταλα στὰ ἄλογα. Φαίνεται πῶς κάποιος ἀπὸ αὐτὰ τὰ πέταλα, στὴν ἄκρη του, ἔχει σπάσει, θὰ τὸ πάρουμε εἰδησι, ὅμως, μόνο ὅταν ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀλόγου τὸ φέρει γιὰ νὰ τὸ ἀλλάξῃ.

Ὁ Τζιμ τοὺς ρωτᾷ ἀν θυμοῦνται κανένα ἄλογο μὲ πολὺ πλατειῆς ὀπλές.

— Ὑπάρχουν ἀρκετὰ ἄλογα μὲ πλατειῆς ὀπλές, τοῦ λένε καὶ οἱ τρεῖς πεταλωτές, ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο.

Ὁ Τζιμ τοὺς ἔβαλε νὰ τοῦ σημειώσουν μερικὰ ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν κάου - μπούς ποὺ θυμοῦνται πῶς τ'ἀλογὰ τους ἔχουν πλατειῆς ὀπλές. Τὰ ὀνόματα εἶναι κάπου δεκαοχτὼ, περίπου.

— Τί θὰ κάνουμε, τώρα; τὸν ρωτᾷ σὲ μιά στιγμὴ, ὁ σερίφης.

ποιώθει έναν δυνατό πόνο στο άριστερό χέρι

— Μιά επίσκεψη και στους δεκαοχτώ αυτούς κάου-μπόους, αποκρίνεται το Έλληνόπουλο. Θα τους παρακαλέσουμε να μās δείξουν τάλογά τους και, αν είμαστε τυχεροί θα βρούμε το άλογο με το σπασμένο πέταλο. Όμως, αυτό, σου λέω και πάλι, δεν σημαίνει πώς θα λύσουμε το μυστήριο. Έπειδή είναι πολλοί οί κάου-μπόους τους μι-σους θα τους επισκεφθώ εγώ, σερίφη. Άρκει να μου σημειώσης δίπλα στο κάθε όνομα που περίπου βρίσκεται το σπίτι του.

— Πάμε στο γραφείο για να πάρουμε και τάλογά μας, λέει ο σερίφης.

Φθάνουν στο γραφείο που βρίσκουν τον Πεπίτο πελαγωμένο σέ σκέψεις.

— Γιατί; γύρισες; του λέει, ο Τζίμ. Έμαθες τίποτε;

— Έλα βοήθησέ με να λύσω ένα αίνιγμα, άμίγκο, του λέει, το κωμικό παιδί.

— Τι είδους αίνιγμα είναι αυτό που σε άπασχολεί, Πεπίτο;

— Το πιο δύσκολο αίνιγμα του κόσμου, άμίγκο. Κάθησε και άκουσέ με. Ό άρχηγός τής φυλής των Ναβάχο θέλει να του δώσουμε τον νεκρό Ένδιάνο, δεν είν' έτσι;

— Και βέβαια.

— Λές να θυμώσει αν του τον παραδώσουμε ζωντανό; Αυτό είναι που μέ θασανίζει, Τζίμ.

— Νά... του τον παραδώσουμε ζωντανό; Πώς είναι δυνατόν άφου ό Ένδιάνος είναι νεκρός.

Ό Πεπίτο χαμογελάει αίνιγματικά.

— Για τον Γκονζάλες δεν είναι τίποτε δύσκολο, λέει. Ός και τους νεκρούς άνασταίνει. Και θα καταλάβης άμέσως γιατί το λέω αυτό, άμίγκο.

Άνοίγει την πόρτα του γραφείου, κάνει νόημα στους δύο σερίφηδες να τον ακολουθήσουν και δεν άργούν να φθάσουν μπροστά στο κελλι που, το κωμικό παιδί έχει φυλακίσει τον Ένδιάνο.

— Νάτος ό μεγάλος θρίαμβος του Γκονζάλες, λέει.

Γράψωσα τὸν Ἰνδιάνο καὶ θὰ τὸν παραδώσουμε στὸν ἀρχηγὸ τῶν Ναθάχο. Μόνο ποὺ δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ τὸν παραδώσουμε νεκρὸ ἢ ζωντανό.

Ὁ Ἰνδιάνος ποὺ θρискόταν ξαπλωμένος στὸ στῤῥωμα, σηκώνεται, φθάνει ὡς τὰ οἶδρα τοῦ κελλιοῦ καὶ λέει στὸν σερίφη:

— Τί σᾶς ἔκανα καὶ μὲ συλλάβατε, σερίφη;

Ὁ σερίφης στρέφεται πρὸς τὸν Πεπίτο ποὺ καμαρώνει γιὰ τὸν θρίαμβό του.

— Ποῦ τὸν βρῆκες αὐτόν; τὸν ρωτάει.

— Εἶχε κρυφτῇ σὲ μιὰ καλύβα, σερίφη. Κοιμόταν καὶ τὸν γράψωσα. Μὲ παραδέχεσαι πῶς εἶμαι μεγάλο λαγωνικό;

— Μά... ἡ καλύβα εἶναι τοῦ Ἰνδιάνου! λέει ὁ σερίφης. Γιατί τὸν συνέλαβες;

— Γιατί... ψάχναμε νὰ βροῦμε ἓναν Ἰνδιάνο, σερίφη, τὸ ξεχάσατε;

— Μά... ἐμεῖς ψάχνουμε νὰ βροῦμε ἓνα νεκρὸ Ἰνδιάνο καὶ ὄχι ἓναν ζωντανό! Κι' ἔπειτα, αὐτὸς ὁ Ἰνδιάνος μένει ἑίκοσι χρόνια στὸ Σάλπουρ!

Ὁ Τζιμ κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Τὴν ἔπαθες πάλι τὴν γκάφα σου, Πεπίτο, λέει, ἐνῶ, ὁ σερίφης ξεκλειδώνει τὸ κελλί. Γιατί δὲν προσέχεις καὶ ἀνυσύχνησες τὸν ἄνθρωπο, παίρνοντάς τον ἀπὸ τὸ κρεβάτι του;

Ὁ Πεπίτο ξύνει τὸ κεφάλι του.

— Δὲν φταίω ἐγώ, ἀμίγκο, λέει. Ὁ μπάρμαν φταίει. Τὸν ρώτησα ἂν ξέρη κανέναν Ἰνδιάνο κι' ἐκεῖνος μ' ἔστειλε στὴν καλύβα. Εἶναι ἡ πρώτη μου γκάφα καὶ ἡ τελευταία αὐτή.

Ὁ Ἰνδιάνος θγαίνει ἀπὸ τὸ κελλί καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια πρὶν προλάβουν νὰ τοῦ ποῦν λέξι.

Οἱ δυὸ σερίφηδες μπαίνουν στὸ γραφεῖο, ἐνῶ, ὁ Πεπίτο φοράει τὸ σομπρέρο του καὶ θγαίνει, ἀποφασισμένος νὰ συλλάβῃ ὅποσδήποτε τὸν νεκρὸ Ἰνδιάνο.

Σε λίγο, ο Τζιμ πηδάει στη σέλλα του Κεραυνού και ξεκινάει. Έχει μαζί του όκτώ ονόματα κάου - μπούς. Πρέπει να επισκεφθῇ όκτώ σπίτια...

Πέντε σπίτια επισκέπτεται, τό παιδί, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Καί τὰ πέντε άλογα πού βλέπει έχουν φαρδείες όπλές αλλά τὰ πέταλά τους είναι έντάξει. Τό πέμπτο σπίτι πού επισκέπτεται ανήκει σέ κάποιον Μάρβελ. Ό πεταλωτής του είπε ότι τό άλογο του Μάρβελ έχει πολύ φαρδείες όπλές.

Δέν προλαβαίνει νά πηδήση από τή σέλλα του άλόγου του, ό Τζιμ, όταν ή πόρτα του σπιτιού του Μάρβελ άνοίγει καί κάνει τήν εμφάνισί του ένας κάου - μπού.

— Είσαι ό Μάρβελ; τόν ρωτάει τό Έλληνόπουλο.

— Ναί, άπαντά εκείνος.

— Μπορώ νά σου μιλήσω μιά στιγμή;

— Ποιός είσαι;

— Είμαι σερίφης καί όνομάζομαι Τζιμ Άνταμς.

Καί δείχνει στον Μάρβελ τό άσημένιο άστέρι του νόμου πού κρύβει, πάντα, κάτω από τό πουκάμισό του.

Ό Μάρβελ προχωρεί πρός τό μέρος του. Άλλά, ούτε εκείνος, ούτε τό Έλληνόπουλο παίρνουν είδησι δυό Ίνδιάνους πού έρπουν άθόρυβα καί κρύβονται πίσω από έναν κοντινό θράχο. Μόνο ό Κεραυνός όσμίζεται τόν κίνδυνο καί χλιμιντρίζει αλλά τό Έλληνόπουλο, άφοσιωμένο καθώς είναι στίς σκέψεις του καί στον κάου - μπού πού προχωρεί πρός τό μέρος του, δέν δίνει σημασία στό χλιμιντρισμα του άλόγου του.

— Τι συμβαίνει; ρωτάει ό Μάρβελ ένώ πλησιάζει κοντά στό παιδί.

— Θέλω νά σέ ρωτήσω κάτι, Μάρβελ...

Δέν προλαβαίνει ν' άποτελειώση τήν κουθέντα του, τό Έλληνόπουλο γιατί, ό Κεραυνός χλιμιντρίζει για δεύτερη φορά καί σηκώνεται στά μπροστινά του πόδια. Ό Τζιμ παίρνει είδησι, αυτή τή φορά ότι κάτι συμβαίνει καί στρέφει όλόγυρα τό βλέμμα του. Τήν ίδια σχεδόν στιγμή, νοιώ-

θει έναν δυνατό πόνο στο μπράτσο του. "Ένα θέλος τόν χτύπησε.

— Φύγε! φωνάζει στον Μάρβελ. 'Ινδιάνοι!

Τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ στὸν ἀέρα. Ὁ Μάρβελ τρέχει στὸ σπίτι του, ἐνῶ τὰ θέλη σφυρίζουν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, καταφέρνει νὰ μὴ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, ἀρπάζει τὴν καραμπίνα του καὶ ταμπουρώνεται σ' ἓνα παράθυρο.

Ὁ Τζιμ βλέπει δυὸ σκιὲς νὰ κινοῦνται πίσω ἀπὸ ἓναν θάμνο καὶ πυροβολεῖ. Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή, ἀρκετὰ δεξιά του ἀντηχοῦν οἱ γνωστὲς πολεμικὲς κραυγὲς τῶν 'Ινδιάνων. Οἱ Ναβάχο ἐπιτίθενται στὸ Σάλπουρ, τὴ στιγμή πού δὲν τὸ περίμενε κανεὶς!

Σὰν σίφουνας ξεχύνεται τὸ ἥρωικό παιδί καί, ἄδιαφρώντας γιὰ τὸ τραῦμα του, φθάνει στὸ σημεῖο ὅπου ἐπιτίθενται οἱ 'Ινδιάνοι. Πυροβολεῖ συνέχεια ἐναντίον τους ἀπὸ κοντινὴ ἀπόστασι, ἀψηφώντας καὶ τὸν ἴδιο τὸ θάνατο ἀκόμα κι' εἶναι τόσο τὸ θάρρος του καὶ ἡ ἀποφασιστικότητά του πού οἱ Ναβάχο ξαφνιάζονται. Ταμπουρώνονται πρόχειρα καὶ ἀρχίζουν κι' ἐκεῖνοι νὰ πυροβολοῦν.

Ποιὸς ξέρει πόσα λεπτά νὰ περοῦν ὅταν, ἀπὸ τὰ γειτονικά σπίτια ἀνοίγουν τὰ παράθυρα καὶ προβάλλουν πολλές καραμπίνες. Οἱ λευκοὶ πού εἶχαν ξαφνιασθῇ ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίθεσι τῶν 'Ινδιάνων, ἀποφασίζουν ν' ἀμυνθοῦν. Καί, τότε, μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ πίσω ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ἀρρίμπα! Ἐδῶ Γκονζάλες!

Μιὰ φωνὴ κι' ἓνα μακρόσυρτο, θριαμβευτικὸ γκάρισμα. Ὁ Πεπίτο ἦλθε νὰ πολεμήσῃ καθάλλα στὸν ἥρωικό του γαῖδαρο, τὸν Πιλεγκρίνο.

Ἀλλὰ, δὲν ἦλθε μόνος του. Δίπλα του θρὶσκεται ἡ Ντιάνα, πὺρ πέρα ὁ Τοιπιρίνο καὶ ὁ σερίφης. Στὸ μεταξύ μιὰ καμπάνα χτυπάει καὶ καλεῖ τοὺς κατοίκους ν' ἀρπάξουν τὰ ὄπλα γιὰ ν' ἀποκρούσουν τὴν ἐπίθεσι τῶν 'Ινδιάνων.

Ἡ μάχη δὲν κρατᾷ περισσότερο ἀπὸ μιᾷ ὥρᾳ. Οἱ Ναβάχο παίρνουν εἰδησιὶ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ κερδίσουν τίποτε καὶ ἀναγκάζονται νὰ φύγουν.

— Ἀρρίμπα! φωνάζει ὁ Πεπίτο μὲ χαρὰ, προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ μὲ πολὺ κόπο τὸν Πελεγκρίνο, ποὺ θέλει νὰ κυνηγήσῃ τοὺς Ἰνδιάνους. Σὰς ἔδωσε ἓνα καλὸ μάθημα, ὁ Γκονζάλες.

Ὁ Τζίμ ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν κούρασι τῆς μάχης καὶ ἀπὸ τὴν αἰμορραγία, πηδάει ἀπὸ τὸν Κεραυνὸ καὶ κάθεται πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Οἱ φίλοι του, ὁ σερίφης καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους, πηγαίνουν κοντά του.

— Τζίμ, λέει γεμάτῃ ἀγωνία, ἡ Ντιάνα, εἴσαι χτυπημένος!

— Μὲ τραυμάτισαν ἀπαντᾷ φύχραιμο, τὸ παιδί καὶ τῆς δείχνει τὸ χέρι του. Μὲ χτύπησε ἓνα θέλος, λίγο πρὶν ἀρχίσῃ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ᾧ ἐπίθεσι τῶν Ἰνδιάνων.

Ἡ Ντιάνα τοῦ σηκώνει τὸ μανίκι καὶ τοῦ κυττάζει τὴν πληγή.

— Δὲν εἶναι σοβαρὴ, λέει, ἀλλὰ πρέπει νὰ σὲ δῇ γιατρός, νὰ σὲ περιποιηθῇ.

— Τὸ σπῆτι του εἶναι ἐδῶ κοντά, λέει ὁ σερίφης. Πάμε, παιδί μου.

— Τζίμ, λέει ὁ Πεπίτο, θέλεις νὰ ἐπιτεθῶ ἐναντίον τῶν Ἰνδιάνων μὲ τὸν Πελεγκρίνο μου καὶ νὰ τοὺς ἐκδικηθῶ γι' αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔκαναν.

— Ὁχι, Πεπίτο, τὸν καθουσιάζει, τὸ παιδί. Μόνο νὰ τοποθετηθοῦν σκοπιεὲς ὁλόγυρα στὴν πόλι γιατί οἱ Ναβάχο μπορεῖ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν ξανά, ὅταν καταλάβουν πῶς ἡσυχάσαμε.

Σηκώνεται καὶ ἀκολουθεῖ τὸν σερίφη. Δὲν ἀργοῦν νὰ φθάσουν στὸ σπῆτι τοῦ γιατροῦ. Ἐκεῖ θρῖσκουν ἄλλους δυὸ κάου - μπόους, τραυματισμένους ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους.

— Εἴμαστε τυχεροὶ ποὺ δὲν θρηνήσαμε κανένα θῦμα, λέει ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς. Οἱ Ναβάχο μᾶς ξάφνιασαν καὶ θὰ εἴχαμε μεγάλες καταστροφές ἀλλὰ, κάποιος μοῦ εἶπε ὅτι

ένα παιδί, καθάλλα στο άλογό του, απέκρουσε μόνος του την επίθεση των Ίνδιάνων και τους ανάγκασε να ταμπουρωθούν και να μην προχωρήσουν.

Βλέπει το Έλληνόπουλο που περιμένει τον γιατρό να εξετάση και την δική του πληγή και μάτια του γεμίζουν θουμασμό.

— Νά, λέει. Αυτό το παιδί πρέπει να είναι... Μου είπαν ότι άφηφούσε τις σφαίρες και τὰ θέλη των Ίνδιάνων και πολεμούσε σαν μυθικός ήρωας.

Ο Τζιμ σκύβει τὸ κεφάλι γιατί δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν παινεύουν. Οἱ φίλοι του, ὅμως, νοιώθουν τόση περηφάνεια γι' αὐτόν.

— Δηλαδή, λέει σὲ μιὰ στιγμή, ὁ σερίφης, ἂν δὲν προλάβαινες νὰ τοὺς ἀποκρούσης εἰς, Τζιμ Ἄνταμς, θὰ θρηνούσαμε πολλὰ θύματα.

Ο Τζιμ ἀπλώνει τὸ χέρι του στὸν γιατρό, πὺ πλησιάζει καὶ δὲν λέει λέξι. Ἐκεῖνος τοῦ πλένει μὲ ζεστὸ νερὸ τὴν πληγή καὶ σὲ λίγο τοῦ τὴ δένει σφιχτά.

— Πονᾷς πολὺ; τὸν ρωτᾷ ὁ γιατρός.

— Ὅχι πολὺ, γιατρέ.

— Μπορεῖς καὶ κινεῖς εὐκόλα τὸ χέρι σου;

— Ναι.

— Τότε, δὲν ἔχεις τίποτε. Βάζω στοίχημα ὅτι μέσα σὲ μιὰ ἐβδομάδα θὰ κλείση ἡ πληγή. Ἄν, ὅμως, σὲ πιάση πυρετός, νὰ πέσης ἀμέσως στὸ κρεβάτι καὶ νὰ μὲ καλέσης νὰ σὲ δῶ.

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ - ΜΠΟΎ» ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙ:

Ὅποιος δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργή καὶ τὰ νεῦρα του εἶναι ἓνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Γιατί, πάντα μετανοοῦμε πικρά γιὰ ὅ,τι λέμε ἢ κάνουμε παρασυρμένοι ἀπὸ τὰ νεῦρα μας.;

Οι Ναβάχο επιτίθενται έναντίον του Σάλπουρ καί τό αἰφνιδιάζουν.

Ο ΤΖΙΜ ΤΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ στο γραφείο του σερίφη. Έκει βρίσκουν τόν βοιπό του νά τούς περιμένη. Είχε λάβει κι' εκείνος μέρος στή μάχη καί τò θέλος ένός 'Ινδιάνου τού τρύησε πέρα γιά πέρα τò καπέλλο. 'Ο σερίφης, με λίγα λόγια τού συρτήνει τὰ παιδιά καί τού εξηγει τί συνέβη.

**"Υποπιος
είναι
ό**

Μάρβελ

— Γιατί μάς χτύπησαν οί Ναβάχι; άναρωπιέται, τώρα, ό σερίφης.

— Μά, είναι φανερό, λέει τò 'Εληνόπουλο. Μάς χτύπησαν έπειδή σκοτώσαμε τόν Ζέμο. 'Ισως έπειδή δέν τούς τόν παραδώσαμε νά τόν θάψουν.

— Τούς είπαμε νά περιμένουν ως αύριο τò βράδυ...

— Νόμισαν πώς τούς κοροϊδεύαμε. Πάντως, είναι άσχημο πράγμα αυτό που έγινε, σερίφη. Ένας πόλεμος με τούς Ναβάχο δέν συμφέρει καί στις δύο πλευρές. Θα σκοτωθουν άθώοι άνθρωποι. Καί λευκοί καί 'Ινδιάνοι.

— Λες νά έπιτεθούν ξανά, οί Ναβάχο;

— Άν δέν τούς δώσουμε τò νεκρό, μπορεί νά μάς έπιτεθούν, σερίφη. Γι' αυτό πρέπει νά λάβουμε τὰ μέτρα μας. Δέν σέ ρώτησα άν εξέτασες όλα τὰ άλογα.

— Δέν πρόλαβα, παιδί μου.

— 'Ούτε κι' έγώ. Μόλις είχα φθάσει στο σπίτι τού Μάρβελ, όταν με τραυμάτισαν στο χέρι. Εύτυχώς που πυροβόλησα κι' έτσι αναγκάστηκαν νά έπιτεθούν στην άκρη τής πολιτείας, οί Ναβάχο, διαφορετικά θα γλιστρούσαν άθέατοι ως τò κέντρο καί θα μάς έκαναν μεγάλη ζημιά.

Τὸ Ἑλληνόπουλο σηκώνεται.

— Δὲν θὰ ξαπλώσης νὰ ξεκουραστῇς λίγο; τοῦ λέει ὁ σερίφης.

Τὸ παιδί χαμογελάει.

— Δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ ξεκούρασι ἡ ὥρα, σερίφη, τοῦ λέει. Θὰ συνεχίσουμε τίς ἐρευνές μας ὥσπου νὰ θροῦμε τὸν νεκρὸ Ναθάχο καθὼς καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν σκότωσε. Φρόντισε γιὰ τίς σκοπιές.

— Θὰ φροντίσω ἐγώ, μείνετε ἥσυχοι, λέει ὁ βοηθός του. Πρέπει νὰ συλλάβουμε ὅποιοδήποτε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σκότωσε τὸν Ζέμο γιατί αὐτὸς εὐθύνεται γιὰ τὴν ἐπ'ῆβει τῶν Ναθάχο.

Τὸ Ἑλληνόπουλο πηδάει ξανὰ στὴ σέλλα τοῦ Κεραυνοῦ καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Μάρβελ. Ἡ ἀποψινὴ βραδυὰ εἶναι γεμάτη δυσάρεστες ἐκπλήξεις. Ἀλλά, θὰ σταματήσουν ὡς ἐδῶ ἢ θὰ συνεχισθοῦν;

«Σ' εὐχαριστῶ Κεραυνέ ποὺ μὲ πληροφόρησες γιὰ τὸν κίνδυνο», λέει στὸ ὑπέροχο ἄλογό του καὶ τοῦ χαϊδεύει τὴ χαιτή. «Ἄν δὲν χλιμίντριζες ἴσως νὰ μὴν ἤμουν ζωντανὸς αὐτὴ τὴ στιγμή, οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Μάρβελ».

Δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ ξανὰ στὸ σπίτι τοῦ Μάρβελ. Αὐτὴ τὴ φορά ξεππεζεύει καὶ χτυπάει τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι; ἀκούγεται ἀπὸ μέσα, μιὰ φωνή..

— Ἐγώ, μὴν ἀνψυχῇς, τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁ Μάρβελ ἀνοίγει, μὲ τὴν καραμπίνα ἑτοιμὴ στὰ χέρια. Μόλις βλέπῃ τὸ παιδί, ἡσυχάζει.

— Εἰσοὶ ζωντανό, παιδί μου; λέει. Φοβήθηκα πὼς ὄε χτύπησαν.

— Εὐτυχῶς ποὺ τὴ γλύτῳσα, Μάρβελ. Μὲ τραυμάτισαν ἐλαφρὰ στὸ χέρι.

— Μά, πὼς ἐγίνε αὐτό; ἀπορεῖ, ὁ Μάρβελ. Γιατί μᾶς χτύπησαν οἱ Ἰνδιάνοι; Τί ἐπαθαν στὰ καλὰ καθούμενα, χωρὶς νὰ τοὺς πειράξουμε; Μήπως εἶχαμε θύματα;

— Εὐτυχῶς ὄχι, Μάρβελ.

— Πέρασε, παιδί μου. Ἀλλά... μὲ γνωρίζεις; Ἀπὸ

πού έμαθες τόνονά μου;

— Άπό τόν σερίφη, Μάρβελ.

— Συμβαίνει τίποτε; Δέν πρόλαβες νά μου έξηγήσης.

— ΜΕ συγχωρήσ πού σ' ένοχλώ μιά τόσο ακατάλληλη ώρα, Μάρβελ αλλά, ήθελα νά μου κάνης μιά χάρι. Είναι ανάγκη.

— Σε άκούω, παιδί μου.

— Θέλω νά μου δείξης τó άλογό σου.

— Ό άλλος ξαφνιάζεται.

— Τό... άλογό μου; λέει. Τί νά τó κάνης;

— Θα σου έξηγήσω άργότερα, Μάρβελ.

— Ο Μάρβελ άνασπκώνει τούς ώμους κι' ύστερα ξεκρεμάει άπό τόν τοίχο ένα κλειδί. Τό κλειδί τού σταύλου.

— Πάμε, λέει. Δέν μπορώ νά σου άρνηθώ.

Σε λίγο μπαίνουν στόν μικρό σταύλο. Ό Μάρβελ άνάθει μιά λάμπα καί, ό Τζιμ βλέπει ένα κατάμαυρο άλογο μπροστά του. Τό βλέμμα του πέφτει στίς όπλές του. Είναι πολύ φαρδειές.

— Σε παρακαλώ, λέει στόν Μάρβελ, σηκώνεις, τó ύριστερό μπροστινό πόδι τού άλόγου σου νά δώ τó πέταλό του;

Ό Μάρβελ παραξενεύεται όλο καί πιό πολύ αλλά δέν φέρνει αντίρρηση. Σηκώνει τó πόδι τού άλόγου του καί, καθώς τó Έλληνόπουλο σκύθει νά δῃ τó πέταλο, νοιώθει ένα σκίρτημα στήν καρδιά του. Αυτό είναι τó άλογο πού ζητάει νά θρῆ! Αυτός είναι ό ύποπτος κάου - μπού πού μπορεί νά σκότωσε τόν Ναβάχο. Γιατί, τó πέταλο τού άλόγου του, είναι σπασμένο στήν άκρη.

— Εύχαριστώ, Μάρβελ, τού λέει.

Βγαίνουν άπό τόν σταύλο καί, ό Μάρβελ στέκεται έξω άπό τήν πόρτα τού σπιτιού του.

— Δέν θά μου έξηγήσης τί συμβαίνει; λέει.

— Πάμε μέσα, Μάρβελ.

Σε λίγο βρίσκονται καθισμένοι ό ένας άντίκρυ στόν άλλο. Τό Έλληνόπουλο άρχίζει τίς έρωτήσεις του:

—Τὸ ἀπόγευμα θγῆκες καθόλου ἀπὸ τὸ Σάλπουρ, Μάρβελ;

ἽΟ Μάρβελ ἀργεῖ ν' ἀπαντήσῃ.

—ἽΟχι, λέει στὸ τέλος.

ἽΟ Τζιμ κουνάει τὸ κεφάλι του.

—Εἶναι κακὸ πρᾶγμα νὰ λὲν κανεὶς φέματα, Μάρβελ, τὸν συμβουλευεῖ. ἽΑλλά, πὶὸ κακὸ εἶναι νὰ κοροϊδεύῃ τὸ νόμο. Σοῦ ἔδειξα πὶὸ πρὶν τὸ ἀστέρι τοῦ σερίφη καί, αὐτὸ σημαίνει πὼς ἀντιπροσωπεύω τὸ νόμο.

—ἽΕντάξει, λέει ὁ Μάρβελ, κατάλαβα πὼς εἶσαι σερίφης μιὰ καὶ μοῦ ἔδειξες τὸ ἀσημένιο ἀστέρι ἁλλά, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί συμβαίνει καὶ τί ζητᾷς ἀπὸ μένα;

—Θέλω ν' ἀπαντᾷς μὲ εὐλικρίνεια στὶς ἐρωτήσεις μου. Λοιπὸν, ἀρχίζω καὶ σοῦ κάνω τὴν ἴδια ἐρώτησι. Βγῆκες καθόλου, τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ Σάλπουρ, μὲ τὸ ἄλογό σου;

—Ναί, ἀποκρίνεται αὐτὴ τῇ φορᾷ ὁ Μάρβελ.

—Μπράβο. Βλέπω ὅτι συνεννοηθήκαμε. Ποῦ πῆγες;

—Πρὸς τὰ δυτικά, ἔχω ἓνα κτῆμα.

—Μήπως παρατήρησες τίποτε τὸ ὑποπτό;

—ἽΟχι.

—Μήπως ἄκουσες κανέναν πυροβολισμό;

ἽΟ Μάρβελ σκέφτεται γιὰ λίγο.

—ἽΟχι, παιδί μου, λέει. Δὲν ἄκουσα κανέναν πυροβολισμό.

—Μήπως συνάντησες κανέναν ἽΙνδιάνο, στὸ δρόμο σου;

—Δὲν πρόκειται ν' ἀπαντήσω σὲ καμμιά ἐρώτησί σου, λέει, ἂν δὲν μοῦ πῆς τί συμβαίνει.

—Θὰ σοῦ τὸ πῶ, Μάρβελ, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Τὸ ἀπόγευμα κάποιος ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Μάρβελ σκότωσε ἓναν ἽΙνδιάνο Ναθάχο, μιὰ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὸ Σάλπουρ, πρὸς τὰ δυτικά, σὲ μιὰ περιοχὴ γεμάτη πέτρες. ἽΟ ἽΙνδιάνος ὀνομαζόταν Ζέμο...

ἽΟ Μάρβελ ξαφνιάζεται. Γουρλώνει τὸ στόμα, ἀνοίγει

τὰ μάτια καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του. Ἡ ἐκπληξί του εἶναι φανερή.

— Σκότωσαν... τὸν Ζέμο! λέει σὲ λίγο σὰ νὰ μιλάη στὸν ἑαυτό του.

Ὁ Τζίμ ἔχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ εἰδοσι αὐτὴ ὄχι μόνο ξάφνιασε τὸν Μάρβελ ἀλλὰ καὶ τὸν στενοχώρησε. Ἐκτός πιά καὶ ἂν εἶναι τέλειος ὑποκριτής.

— Τὸν γινώριζες; τὸν ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ναί... τὸν γινώριζα.

— Ἦσαν φίλος του;

— Διπλαῖ... ὄχι φίλος του ἀλλὰ πολὺ γνωστός του. Ἄλλωστε δὲν ἦμουν ὁ μόνος ποὺ γινώριζε τὸν Ζέμο, στὸ Σάλπουρ.

— Τὸν συνάντησες σήμερα καθόλου;

— Ναί. Ἦπιαμε, μάλιστα, δυὸ ποτηράκια οὐίσκου σ' ἓνα μπάρ, λίγο πρὶν φύγῃ γιὰ τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς του. Ὅμως, ποιὸς τὸν σκότωσε καὶ γιατί;

— Αὐτὸ προσπαθῶ νὰ μάθω, Μάρβελ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἦλθα νὰ σὲ ρωτήσω.

— Μά... ἐσὺ ἦλθες γιὰ τὸ ἀλόγό μου...

Ὁ Τζίμ χαμογελάει.

— Ξέρεις γιατί κύτταξα - τὸ πέταλο τοῦ ἀλόγου σου, Μάρβελ; τοῦ λέει.

Ὁ ἄλλος κουνάει ἐρωτηματικὰ τὸ κεφάλι του.

— Γιατί ὑποπεύομαι ὅτι ἐσὺ σκότωσες τὸν Ζέμο.

Ὁ Μάρβελ τινάζεται ὀρθίος λὲς καὶ τοῦ πέταξαν, ξαφνικά, παγωμένο νερὸ στὸ κορμί.

— Εγώ; λέει. Γιατί θὰ τὸ ἔκανα;

— Βρῆκα τὰ ἴχνη τοῦ ἀλόγου σου κοντὰ στὸν νεκρὸ Ναβάχο. Ὅπως θὰ πρόσεξες, τὸ πέταλο τοῦ ἀλόγου σου ἦταν σπασμένο στὴν ἄκρη. Αὐτὸ μὲ ὁδήγησε ὡς ἐσένα. Τὸ πέταλο τοῦ ἀλόγου σου.

— Μά... μόνο τὰ ἴχνη τοῦ δικοῦ μου ἀλόγου βρῆκες κοντὰ στὸν Ἰνδιάνο;

— Πρόσεξα ότι τα ίχνη του δικού σου αλόγου και του δικού του, είχαν γίνει την ίδια στιγμή.

— Παιδί μου, δεν μπορείς να μ' ένοχοποιήσης γι' αυτό το πράγμα. Μόνο αν μ' έδλεπε κανείς να σκοτώνω τον Ζέμο, θα μπορούσες να μ' ένοχοποιήσης.

— Ο Μάρβελ έχει δίκιο. Χωρίς μαρτυρία δεν μπορεί να τον συλλάβη, το Έλληνόπουλο. Χωρίς αποδείξεις πού να βεβαιώνουν απόλυτα ότι αυτός είναι ο ένοχος.

— Κι' έπειτα, συνεχίζει, ο Μάρβελ, για ποιά λόγο να τον σκοτώσω; Τι θα μπορούσα να κερδίσω από έναν Ίνδιάνο σαν τον Ζέμο;

— Τότε, μήπως μπορείς να με βοηθήσης να θρούμε τον ένοχο;

— Με ποιόν τρόπο;

— Δεν σου είχε πη τίποτε, ο Ζέμο, αν είχε διαφορές με κανένα; "Αν τον μισούσε κανείς;

— Δεν μου είχε πη τίποτε. Ο Ζέμο πά είχε καλά με όλους. Ήταν ο πιο φιλήσυχος Ίνδιάνος πού έχω γνωρίσει ως τώρα.

— Δεν έχεις τίποτε άλλο να μου πής, Μάρβελ;

— Όχι, παιδί μου. Λυπήθηκα πολύ γι' αυτό πού έμαθα. Για τον θάνατο του Ζέμο.

— Ο Τζιμ του ζητάει συγγνώμη πού τον ενόχλησε και βγαίνει από το σπίτι του. Είναι βέβαιος ότι ο Μάρβελ κάτι του κρύβει. Γιατί, η έκπληξή του ήταν πολύ μεγάλη όταν του είπε πώς σκότωσαν τον Ίνδιάνο.

— Λίγο πιο κάτω συναντάει τον Πεπίτο.

— "Άκουσε, Πεπίτο, του λέει. Το βλέπεις αυτό το σπίτι;

— Ναί, άμίγκο.

— Κρύψου πίσω από κείνη την πέτρα και παρακολούθησέ το. "Αν δής κάποιον κάου - μπού να βγαίνει από μέσα, ακολουθήσέ τον να δής πού θα πάν. Πρόσεξε μήπως σε πάρη είδησι.

— Μείνε ήσυχος, άμίγκο.

Ὁ Τζιμ φθάνει στήν πλατεία καί μπαίνει στό πρῶτο μπάρ πού συναντάει μπροστά του. Θά εἶναι μεσάνυχτα, περίπου, ἀλλά υπάρχουν πολλοί πελάτες ἀκόμα. Φθάνει ὡς τόν μπάγκο καί δείχνει μέ τρόπο, στόν μπάρμαν, τὸ ἀσημένιο ἀστέρι τοῦ νόμου.

— «ὦ! κάνει ἐκεῖνος, σιγανά. Ἕνας τόσο μικρὸς σε-
ρίφης!

— Θέλω νὰ σοῦ κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις, μπάρμαν.

— Σὲ ἀκούω, παιδί μου.

— Εἶδες καθόλου τόν Μάρβελ, τὸ ἀπόγευμα;

— Καί θέβαια, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Ἐπινε οὐίσκου μ' ἓναν Ἰνδιάνο.

— Τόν Ζέμο;

— Ἀκριβῶς. Ἐπιναν οὐίσκου καί συζητοῦσαν σὲ κεῖνο τὸ ἀπόμερο τραπεζάκι.

— Συζητοῦσαν φιλικὰ ἢ ἐχθρικά;

— Φιλικὰ. Ὅταν ἔφθανα κοντά τους μέ τὰ ποτήρια, σταματοῦσαν τὴ συζήτηση.

— Διηλαδῇ, ἔμοιαζαν νὰ εἶχαν κάποιο μυστικό;

— Ναί. Αὐτὴ πὴν ἐντύπωνι σχηματίσας. Ὑστερα σηκώ-
θηκαν καί πῆγαν στό μαγαζὶ τοῦ Κάρτελ.

— Πῆγαν μαζί;

— Ναί. Ὁ Κάρτελ εἶναι θεῖος τοῦ Μάρβελ. Ἀδελφὸς
τῆς μητέρας του.

— «ὦ! κάνει τὸ Ἑλλννόπουλο. Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερα.

— Ἐμειναν κάπου μιὰ ὥρα στό μαγαζὶ, συνεχίζει ὁ
μπάρμαν, κι' ὕστερα τοὺς εἶδα νὰ πηδοῦν στ' ἀλογά τους
καί νὰ φεύγουν μαζί.

— Τόν Μάρβελ καί τόν Ἰνδιάνο;

— Ναί. Ἀπὸ τὴ θέσι πού θρίσκομαι ἔχω ἀπέναντι τὸ
μαγαζὶ τοῦ Κάρτελ κι' ἔτσι τοὺς εἶδα. Βγῆκαν μαζί ἀπὸ
τὴν πόλι.

— Εἶσαι σίγουρος γι' αὐτό;

— Καί θέβαια, παιδί μου, τοὺς εἶδα στὴ στροφή τοῦ
δρόμου, πού περνᾷ στὴ ρίζα τοῦ ἀντικρυνοῦ λόφου.

Αυο καβαλλάρηδες έρχονται πρòς τò σπίτι του Μάρδελ

— Μήπως κάνεις λάθος, μπάρμαν;

— «Όχι, παιδί μου. Δεν κάνω λάθος. "Αν δεν ήμουν σίγουρος δεν θα σου έλεγα τίποτε.

— Τόν Μάρβελ τόν είδες πότε γύρισε;

— Ναί. Κάπου δυό ώρες αργότερα.

«Χμ, κάνει το Έλληνόπουλο. Μία ώρα χρειάζεται να πάη κανείς ως το σημείο που θρέθηκε νεκρός ο Ίνδιάνος και μία να γυρίση δύο... Νά που ο Μάρβελ μου είπε ψέματα. Πώς, τάχα, δεν είδε τόν Ίνδιάνο στο δρόμο. Τώρα πιά δεν έχω καμμιά αμφιβολία πώς αυτός σκότωσε τόν Ίνδιάνο. 'Αλλά, γιατί;».

— Τι άνθρωπος είναι αυτός ο Μάρβελ; ρωτάει τόν μπάρμαν.

— Είναι ήσυχος και καλός άνθρωπος, παιδί μου.

— Και, ο θεϊός του ο Κάρτελ;

— Χμ... αυτός έτσι κι' έτσι. Είναι πολύ πονηρός.

Ο Τζίμ τόν εύχαριστεί, τόν παρακαλεί νά μήν πῇ τίποτε σέ κανένα και θγαίνει.

Πηγαίνει κατευθείαν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Μάρβελ. Βρίσκει τόν Πεπίτο στὴ θέσι που τοῦ εἶπε νά κρυφθῇ, πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα.

— Παρατήρησες τίποτε τὸ ὑποπτό; τόν ρωτάει.

— Ναί, Τζίμ. Δυὸ καθαλλάρηδες ἦλθαν πρὶν λίγο και μπῆκαν στὸ σπίτι τοῦ Μάρβελ. Γιὰ μιὰ στιγμή εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου νά τοὺς συλλάβω ἀλλὰ φοβήθηκα μήπως πάθω καμμιὰ γκάφα και τοὺς ἄφησα.

— «Έκανες πολὺ καλά, Πεπίτο. Βρίσκονται μέσα στὸ σπίτι, τώρα;

— Ναί.

— Έλα κοντά μου.

Πηδάει ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του, τὸ Έλληνόπουλο και προχωροῦν και οἱ δυὸ ἀθόρυβα, ὥσπου φθάνουν κοντὰ στὴν πόρτα.

— Έσύ θά μείνης ἐδῶ, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, λέει στὸν Πεπίτο, ὁ Τζίμ. Μόνο ὅταν σέ καλέσω νά μπῆς στὸ σπίτι.

Πιάνει τὸ πόμολο, τὸ παιδί καὶ ἀνοίγει ἀθόρυβα. Τὸ ἴδιο ἀθόρυβα κλείνει τὴν πόρτα πίσω του, ὅπως μπαίνει. Μιὰ φωνὴ φθάνει ὡς τ' αὐτιά του, ἐκείνη τῇ στιγμή:

«Λοιπόν, ὅπως εἶπαμε, οὔτε λέξι. Τὸν σερίφη μας δὲν τὸν φοβᾶμαι ἀλλὰ, κείνο τὸ ξένο παιδί εἶναι πολὺ πονηρό».

Γνωρίζει τὴ φωνή, τὸ Ἑλληνόπουλο. Εἶναι τοῦ Μάρβελ.

«Ὅστε, ἔτσι! λέει μὲ τὸ νοῦ του. Εἶμαι πολὺ πονηρός, Μάρβελ; Δυστυχῶς γιὰ σένα, τὸ κατάλαβες πολὺ ἀργά».

Πρόχωρεῖ γιὰ λίγο καὶ φθάνει μπροστὰ σὲ μιὰ μισάνοικτη πόρτα. Τὴν σπρώχνει ἐλαφρὰ καὶ βλέπει τοὺς τρεῖς ἄνδρες. Ὁ ἓνας εἶναι ὁ Κάρτελ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μαγαζιοῦ καὶ θεῖος τοῦ Μάρβελ. Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Μάρβελ καί, ὁ τρίτος, εἶναι κάποιος ποὺ μοιάζει πολὺ στὸν Μάρβελ. Τὸ Ἑλληνόπουλο συμπεραίνει πῶς εἶναι ὁ πατέρας του.

Ξαφνικά, τὸν βλέπει πρῶτος ὁ Κάρτελ καὶ κάνει μιὰ κίνησι γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του. Δὲν τὴν ἀποτελειώνει, ὅμως, γιατί τὸ πιστόλι τοῦ Μικροῦ Σερίφη βρίσκεται κιόλας στὸ χέρι του.

— Μὲ συγχωρεῖτε καὶ πάλι γιὰ τὴν ἐνόχλησι, λέει.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες μένουν ἀμίλητοι.

— Τελειώστε τὴ συζήτησί σας, λέει, τὸ παιδί.

— Τελειώσαμε, λέει μ' ἓνα ἐλαφρὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη του, ὁ Κάρτελ.

— Ὁ κύριος ποιὸς εἶναι; ρωτᾷ, ὁ Τζιμ καὶ δείχνει τὸν ἄνδρα ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ τὸν Μάρβελ.

— Πατέρας μου, ἀποκρίνεται, ὁ Μάρβελ.

— Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ θὰ τὸν στενοχωρήσω ἀλλὰ δὲν γίνεται διαφορετικά.

— Δηλαδή; κάνει ὁ πατέρας τοῦ Μάρβελ, ἀνήσυχος.

— Ἦλθα νὰ συλλάβω τὸν γιό σου.

— Νά... τὸν συλλάβης; Γιατί, τί ἔκανε;

— Σκότωσε τὸν Ἰνδιάνο Ζέμο.

‘Ο Μάρβελ κουνάει ζωηρά τὸ κεφάλι του.

— Μά, γιατί σου μπήκε αὐτὴ ἡ ἔμμονος ἰδέα στὸ νοῦ;
ρωτάει.

— Γιατί μοῦ τὴν ἔβαλες ἐσύ, Μάρβελ. Ἐσύ, μὲ τὰ ψέ-
ματά σου. Μοῦ εἶπες ψέματα, πὼς πηγες, τάχα, νὰ ἐπισκε-
φθῆς ἓνα κτῆμα σου πρὸς τὰ δυτικά ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι
πὼς γηῆκες ἀπὸ τὸ Σάλπουρ μαζί μὲ τὸν Ἰνδιάνο. Πίνετε
μαζί σ’ ἓνα μπάρ, ὅστερα μπήκατε στὸ μαγαζί τοῦ θεῖου
σου, ὅπου μείνατε μιὰ ὥρα καὶ φύγατε ἀπὸ τὴν πόλι μαζί.
Εἶναι ἀλήθεια ἢ ὄχι; Μάρβελ, θὰ μάθης πολὺ σύντομα ὅτι
κανεῖς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ κοροιδέψῃ τὸ νόμο καὶ ὅτι ὁ-
ποῖος τολμήσῃ νὰ τὸ κάνῃ, μετανοεῖ πικρά. Δώσε μου τὸ
πιστόλι σου, ἀμέσως.

— Μά...

— Δὲν χρειάζεται καμμιά κουθέντα καὶ καμμιά δικαιο-
λογία, Μάρβελ!

‘Ο πατέρας τοῦ Μάρβελ τοῦ παίρνει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ
θήκη τῆς ζώνης του καὶ τὸ δίνει στὸ Ἑλληνόπουλο.

— Πᾶρε το, παιδί μου, μιὰ καὶ εἶσαι σερίφης, τοῦ λέει.
Ὅμως, θὰ πρέπει νὰ πιστέψῃς σ’ αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ. ‘Ο
γυιὸς μου εἶναι ἀθῶος. Δὲν σκότωσε τὸν Ζέμο. ‘Ο γυιὸς
μου καὶ ὁ Ζέμο ἦταν καλοὶ φίλοι. ‘Ο...

— Αὐτὰ νὰ τὰ πῆτε αὔριο τὸ πρωὶ στὸν δικαστὴ, τὸν
διακόπτει τὸ Ἑλληνόπουλο. Μπορεῖ ὁ Μάρβελ νὰ εἶναι ἄ-
θῶος. Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνῃ ὁ δικαστής. Ἐγὼ ἔχω καθήκον καὶ
δικαίωμα νὰ τὸν συλλάβω γιατί ἔχω ἀρκετὲς ἀποδείξεις
πὼς εἶναι ἐνοχος καὶ γιατί μοῦ εἶπε ψέματα. Μάρβελ, προ-
χώρησε.

‘Ο Μάρβελ κυττάζει μιὰ τὸν θεῖο του καὶ μιὰ τὸν πατέ-
ρα του σὰ νὰ ζητᾷ βοήθεια. Ἀλλά, εἶναι τέτοιο τὸ ὄφος
τοῦ παιδιοῦ ποὺ τοὺς ἀναγκάζει νὰ μείνουν στὴ θέσι τους.

Μόνο ὅταν ὁ Μάρβελ θγαίνει, ἀκολουθοῦν κι’ αὐτοὶ
ἀπὸ πίσω.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός, ἀμῖγκο; ρωτάει, ὁ Πεπίτο.

— Ἕνας ὑποπτος, Πεπίτο.

- Χμ, τώρα που έπεσε στα χέρια του Γκονζάλες θα καλοπεράσει!

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΤΟΝ ΣΕΡΙΦΗ ΚΑΙ ΤΗ ΝΤΙΑΝΑ. Έκτός από τον Πεπίτο και τον Μάρβελ, μπαίνουν και ο πατέρας του τελευταίου, με τον Κάρτελ. Ο σερίφης τους κυττάζει όλους, καλά - καλά κι' ύστερα ρωτάει το Έλληνόπουλο:

**Γιατί
είπε
ψέματα
ο Μάρβελ**

- Τί συμβαίνει. Τζιμ Άνταμς;
- Μπορείς να ειδοποιήσης τον δικαστή, του λέει το παιδί, να έτοιμασθῇ το πρωί, για να δικάση τον Μάρβελ. Είναι ο άνθρωπος που ζητούμε.

- Αυτός που... σκότωσε τον Ναβάχο;

- Ναί, σερίφη.

Και, ο Τζιμ, εξηγεί στον άνθρωπο του νόμου καθώς και στη Ντιάνα πώς ακριβώς έχουν τα πράγματα.

- Όχι, κάνει ο σερίφης. Τα συγχαρητήριά μου, παιδί μου. Μέσα σε λίγες ώρες κατάφερες να λύσης το μυστήριο που μᾶς απασχολούσε. Και, ο νεκρός Ίνδιανος;

- Έλπίζω να μᾶς πούν που τον έχουν κρύψει. Γιατί, κατά τη γνώμη μου, σερίφη, είναι και οι τρεις ένοχοι. Και ο πατέρας και ο θείος του Μάρβελ.

- Για ποιόν νε'ρό μιλάτε; λέει ο πατέρας του Μάρβελ.

Ο σερίφης του εξηγεί πώς χάθηκε ο Ναβάχο από τη ράχι του αλόγου του.

— Σερίφη, του λέει, ο Μάρβελ, είμαι άθώος. Είπα θέβαια ένα ψέμα, τὸ παραδέχομαι. "Όμως, υπήρχε κάποιος λόγος νά τὸ πῶ. Αυτό, όμως, δὲν σημαίνει πῶς τὸν σκότωσα ἐγώ.

— "Αν δὲν μᾶς ἐξηγήσης γιατί μᾶς εἶπες ψέματα καὶ τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ἱστορία αὐτὴ μὲ τὸν Ἰνδιάνο, τοῦ λέει ὁ σερίφης, ἔχω καθήκον νά σὲ παραδώσω στὸν δικαστή.

Ὁ Μάρβελ ἀναστενάζει, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπαντᾷ.

— Ἐτοίμασε ἓνα κελλί, σερίφη, λέει ὁ Τζιμ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπαίνει καὶ ὁ βοηθὸς τοῦ σερίφης μὲ τὸν Τσιπιρίπο.

Ἡ Νπιάνα ἀναλαμβάνει νά τοὺς ἐξηγήσῃ τί ἀκριθῶς συνέβη. Ὁ σερίφης παίρνει τὸν Μάρβελ καὶ τὸν κλειδώνει σ' ἓνα κελλί. "Υστερα παρακαλεῖ τὸν πατέρα του καὶ τὸν θεῖο του νά γυρίσουν στὰ σπιτία τους. "Αἰδία, ὁ πατέρας τοῦ Μάρβελ διαμαρτύρεται πῶς ὁ γιὸς του εἶναι άθώος.

"Όταν θγαίνουν καὶ οἱ δύο, ὁ Τζιμ λέει στὸν σερίφη καὶ στὸν βοηθό του νά κάνουν μιὰ ἐρευνα στὰ σπιτία καὶ τῶν τριῶν μήπως βροῦν κρυμμένο τὸν νεκρὸ Ἰνδιάνο. Πραγματικά, ἡ ἐρευνα γίνεται ἀλλὰ δὲν ἀνακαλύπτεται τίποτε.

— Ἀπορῶ ποῦ τὸν ἔκρυψαν, λέει, ὁ σερίφης.

— Κι' ἐγὼ ἀπορῶ, σερίφη, τοῦ λέει τὸ παιδί, ἂν καὶ εἶχαν τὸ περιθώριο τοῦ χρόνου νά τὸν μεταφέρουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ νά τὸν θάψουν μὲ τὴν ἀνεσί τους κάπου μακριά, ὅπου κανεὶς δὲν θά μπορούσε νά τοὺς δῇ.

— Πηγαίνω νά εἰδοποιήσω τὸν δικαστή, λέει ὁ σερίφης. Ἐσεῖς, μπορείτε νά κοιμηθῆτε, παιδιά, ἀρκετὰ κουρασάσκατε ἀπόψε. Δὲν ὑπάρχει λόγος νά ξενηχτήσετε.

— Ἐχεις δίκιο, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ἀνοίγουν δύο κελλία, πέφτουν πάνω στὰ ἀκυρένια

στρώματα και, κουρασμένοι καθώς είναι, δέν άργούν νά κοιμηθοούν...

"Όταν ξυπνοούν έχει άνέθει άρκετά ψηλά ό ήλιος. Μπαίνουν στό γραφείο και βρίσκουν τόν σερίφη νά συζητά μ' έναν ήλικιωμένο άνδρα. Είναι ό δικαστής.

- Δέν δικάσατε άκόμη τόν Μάρβελ; ρωτάει τό 'Ελληνόπουλο.

- "Όχι άκόμη, άπαντά ό δικαστής.

- Μας παρακάλεσε νά τόν άφήσουμε νά μιλήσει μέ τόν πατέρα του και τόν θείο του, εξηγεί ό σερίφης στό 'Ελληνόπουλο. Τούς είδοποιήσαμε και τή στιγμή αύτή βρίσκονται στό κελλί του και συζητούν. "Εχω τήν έντύπωση ότi ό Μάρβελ θέλει κάτι νά μάς πη.

- Χμ, λέει τό 'Ελληνόπουλο. "Αν δέν μιλήσει θά τήν έχη άσχημα. "Όλες οι ένδείξεις είναι έναντίον του.

Περιμένουν κάπου μισή ώρα. "Ο σερίφης πηγαίνει νά δη άν τελείωσαν τή συζήτησή τους κι' ύστερα έρχεται και κάνει νόημα στόν Τζιμ και στόν δικαστή.

- Θέλει νά μάς μιλήσει, τούς λέει.

- Νά τόν φέρεis εδώ, σερίφη, λέει ό δικαστής.

"Η Ντιάνα, μέ τόν Πεπίτο και τόν Τσιπιρίπο έτοιμάζονται νά βγούν από τό γραφείο αλλά, ό δικαστής μ' ένα νόημα τούς λέει νά μείνουν στίς θέσεις τους.

- "Όλοι αντιπροσωπεύουμε τό νόμο, τούς λέει. Δέν είναι άνάγκη νά φύγετε.

Σε λίγο, ό σερίφης μπαίνει στό γραφείο μαζί μέ τόν Μάρβελ. "Ο θεός του και ό πατέρας του έμειναν άπ' έξω.

- Λοιπόν; λέει ό δικαστής, όταν ό Μάρβελ κάθεται. Είμαι έτοιμος νά σε δικάσω, Μάρβελ.

- Θά σοϋ πω κάτι, δικαστή, λέει εκείνος, κι' ύστερα δικάσε με. Θά σοϋ πω για ποιό λόγο βγήκα από τό Σάλ-πουν μέ τόν 'Ινδιάνο. Θά σοϋ πω για ποιό λόγο συζητούσα μαζί του, στό μπάρ. Για ποιό λόγο μείναμε μιά ώρα μαζί, στό μαγαζί τού θείου μου.

- Σε άκούμε, Μάρβελ.

‘Ο Μάρβελ παίρνει μιὰ βαθειὰ ανάσα καὶ ἀρχίζει:

— Τὸν Ζέμο τὸν γνῶριζα τῶρα καὶ ἀρκετὰ χρόνια. Ἐρχόταν στὸ μαγαζί τοῦ θεῖου μου καὶ πουλοῦσε δέρματα. Ἦταν ὁ πιὸ καλὸς καὶ ὁ πιὸ ἥσυχος Ἰνδιάνος ποὺ εἶχα γνωρίσει ποτέ. Ἀγαποῦσε τοὺς λευκοὺς καὶ δὲν εἶχε κανένα παράπονο ἀπὸ μᾶς. Χθὲς τὸ πρωὶ ἔφερε στὸ μαγαζί μερικὰ δέρματα. Ὁ θεῖος μου τοῦ τὰ ἀγόρασε ἀλλὰ ὁ Ζέμο δὲν ἔφυγε. Εἶπε στὸν θεῖο μου πὼς θέλει νὰ μὲ δῇ γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό. Ὁ θεῖος μου ἔστειλε ἓνα παιδί καὶ μὲ εἰδοποίησε ἀπὸ τὰ λιθάδια ποὺ ἔλειπα γιὰ δουλειά. Βρῆκα τὸν Ζέμο νὰ μὲ περιμένει στὸ μαγαζί.

»— Θέλω νὰ μιλήσουμε μόνοι μας, Μάρβελ, μοῦ εἶπε.

»— Τοῦ ἔκανα τὴ χάρι καὶ μπήκαμε στὸ σπίτι τοῦ θεῖου μου ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ μαγαζί. Ὁ Ζέμο φαινόταν πολὺ ἀνήσυχος».

‘Ο Μάρβελ ζητάει καπνὸ ἀπὸ τὸν σερίφη, στρίβει τοιγάρο, τὸ ἀνάβει καὶ συνεχίζει τὴ διήγησί του.

— Σοῦ συμβαίνει τίποτε, Ζέμο; ρώτησα τὸν Ἰνδιάνο.

»— Ναί, μοῦ ἀπάντησε. Μοῦ συμβαίνει κάτι εὐχάριστο. Εὐχάριστο γιὰ μένα ἀλλὰ καὶ γιὰ σένα.

»— Διπλαδὴ; τὸν ρώτησα παραξευεμένος.

»‘Ο Ζέμο μὲ κύτταξε στὰ μάτια.

»— Σὲ γνωρίζω τόσα χρόνια, Μάρβελ, μοῦ εἶπε, καὶ σοῦ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Εἶσαι καλὸς φίλος. Ἄκουσε τί μοῦ συμβαίνει. Αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα εἶχα θγῆ, ὅπως πάντα, μόνος μου γιὰ κυνήγι. Κι’ ἓνα μεσημέρι, καθὼς περνοῦσα μέσα ἀπὸ τὴν ἀγονη περιοχή ἀνακάλυψα πετρέλαιο! Μιὰ πηγὴ πετρελαίου!».

‘Ο σερίφης γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ κυττάζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Κάτι θέλει νὰ πῇ ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει γιὰτί, ὁ Μάρβελ συνεχίζει:

— Ἐμείνα κι’ ἐγὼ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, σερίφη. Μιὰ πετρελαιοπηγὴ δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα. Σὲ κάνει πάμπλουτο ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη.

‘Η συζήτηση με τόν Κάρτελ πήρε τέλος

» — Λοιπόν; ρώτησα τὸν Ζέμο.

» — Βρήκα τὴν πετρελαιοπηγή, συνέχισε ἐκεῖνος, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἐκμεταλλευτῶ μόνος μου. Χρειάζομαι πολλὰ χρήματα καὶ δὲν ἔχω. Μπορῶ, ὅμως, νὰ τὴν πουλήσω σὲ ἄλλους. Γι' αὐτὸ σὲ ζητοῦσα, Μάρβελ. Εἶσαι ὁ καλύτερος φίλος μου καὶ θάθελα ν' ἀγοράζεις ἐσὺ τὴν πετρελαιοπηγή.

» — Ὅπως καταλαβαίνετε, ἡ πρότασι τοῦ Ζέμο μὲ ἀναστάτωσε. Ἄν ἀγοράζα τὴν πετρελαιοπηγή του θὰ μπορούσα νὰ γίνω ἑκατομμυριοῦχος. Δὲν εἶχα χρήματα, ὅμως, θάπρεπε νὰ πουλήσω τὸ σπίτι μου καὶ τὰ λίγα κτήματά μου. Ἀλλὰ καὶ πάλι τὰ χρήματα δὲν θὰ ἦταν πολλά. Τοῦ τὸ εἶπα.

» — Δὲν μπορεῖς νὰ δανεισθῇς χρήματα ἀπὸ κανέναν ἄλλο; μοῦ πρότεινε. Δὲν μπορεῖς νὰ θάλῃς καὶ ἄλλους συνεταιροὺς στὴν πετρελαιοπηγή; Δὲν θέλω νὰ τὴν πουλήσω σὲ ἄλλους, Μάρβελ. Θέλω νὰ τὴν πάρῃς ἐσὺ...».

Ὁ Μάρβελ σταματᾷ γιὰ λίγο τὴ διήγησί του κι' ὕστερα συνεχίζει:

— Σκέφθηκα, τότε, ὅτι θὰ μπορούσε νὰ μὲ βοηθήσῃ ὁ πατέρας μου καὶ ὁ θεῖός μου ὁ Κάρτελ, ποὺ εἶχε τὸ μαγαζί. Εἶχαν καὶ οἱ δύο τοὺς ἀρκετὰ χρήματα κι' ἔτσι θὰ τοὺς ἔκανα συνεταιροὺς. Τοῦ τὸ εἶπα τοῦ Ζέμο.

— Μπορεῖς νὰ τοὺς τὸ πῆς, ἦταν ἡ ἀπάντησί του, ἀρκεῖ νὰ τοὺς ἔχῃς ἐμπιστοσύνη.

» Εἶχα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ στὸν θεῖο μου καὶ πρὸ πολὺ στὸν πατέρα μου κι' ἔτσι τοὺς εἶπα τὴν πρότασι ποὺ μοῦ ἔκανε ὁ Ζέμο. Ἐνθουσιάστηκαν καὶ οἱ δύο τους. Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε πῶς θὰ μὲ βοηθοῦσε χωρὶς νὰ ἔμπαινε συνétairos στὴν ἐπιχείρησι. Καί, ὁ θεῖός μου, ἐπίσης θὰ μοῦ ἔδινε ἀρκετὰ χρήματα μ' ἓνα μικρὸ μερίδιο ἀπὸ τὴν πετρελαιοπηγή. Τὸ ἀπόγευμα συναντηθήκαμε μὲ τὸν Ζέμο στὸ μπάρ καὶ τοῦ εἶπα ὅτι θ' ἀγοράζα τὴν πετρελαιοπηγή. Συζητήσαμε τὸ ποσὸν ποὺ θὰ τοῦ ἔδινα. Πρὶν νὰ χιλιάδες δολλάρια τώρα καὶ ἄλλες πενήντα χιλιάδες

ύστερα από τρία χρόνια, όταν θα είχα κερδίσει αρκετά από την πετρελαιοπηγή. Συμφωνήσαμε σέ όλες τις λεπτομέρειες και, αφήνοντας το μπάρ πήγαμε στο μαγαζί του θείου μου όπου μιλήσαμε και μαζί του. Συμφωνήσαμε να μην πούμε τίποτε, σέ κανέναν. 'Ο θείος μου θα έτοιμάζε τα χαρτιά και την άλλη έβδομάδα θα έρχόταν ο Σάλπουρ να τὰ υπογράψουμε. Ύστερα θα με πήγαινε στην πετρελαιοπηγή, μαζί με τόν σερίφη και τόν δικαστή και, από τή στιγμή εκείνη θα ήταν δική μου και δέν θα μπορούσε να μου τήν πάρη κανείς. Θα έρχόταν στο Σάλπουρ, μαζί με τήν οικογένειά του και θα του δίναμε τὰ χρήματα...».

— Λοιπόν; του λέει, ο Τζιμ, ενώ όλοι παρακολουθούν με μεγάλο ένδιαφέρον τή διήγησί του:

— 'Ο Ζέμο, συνεχίζει ο Μάρβελ, φόρτωσε μερικά πράγματα που είχε αγοράσει, στο άλογό του και αποφάσισα να τόν συνοδεύσω ως έξω από τήν πόλι για να θροῦμε τήν ευκαιρία και να μιλήσουμε ακόμα. Δέν περιγράφεται ή χαρά και τών δύο που είχαμε συμφωνήσει. 'Κι' εγώ θα γινόμουν πλούσιος και ο Ζέμο. Στο δρόμο πλάθαμε όνειρα και οί δυό μας. Σ' ένα σημείο, κοντά σέ μερικές πέτρες, χαιρέτησα τόν Ζέμο και πήρα καληπάζοντας τόν δρόμο του γυρισμού. Είχε κατέθει από τόν άλογό του, όταν τόν άφησα και διόρθωνε τὰ πράγματα που είχε φορτώσει. Έσείς μου είπατε ότι εκεί τόν βρήκατε νεκρό...

— Ναι, Μάρβελ.

— Δέν μπορείτε να φαντασθήτε τήν έκπληξί μου αλλά και τή στενοχώρια μου όταν μου είπατε ότι ο Ζέμο πέθανε... Στην αρχή νόμισα πώς με κοροϊδεύεις. 'Κι' όταν πόν πήρα απόφασι πώς ήταν αλήθεια, με κυρίευσε ή απέλπισία. "Όχι μόνο γιατί δέν θα γινόμουν πλούσιος, μιά και δέν ήξερα πού βρισκόταν ή πετρελαιοπηγή, αλλά και γιατί έχασα έναν τόσο καλό φίλο σάν τόν Ζέμο... Αυτή είναι ή αλήθεια... 'Ορκίζομαι μπροστά στο θεό πώς δέν λέω ψέματα. "Αν θέλετε με καταδικάζετε. Έγώ, πάντως, θα έχω ήσυχη τή συνείδησί μου. 'Κι' αν δέν θέλπω να πώ τήν αλήθεια

από την αρχή το έκανα μόνο και μόνο για να μη μάθω κανείς τίποτε, για την πετρελαιοπηγή, έτσι όπως είχα όρκισθῆ στον Ζέμο. Έπειτα, είχα μιὰ ἐλπίδα. Μήπως ὁ Ζέμο εἶχε πῆ στη γυναίκα του τὸ μέρος ποὺ βρῆκε τὸ πετρέλαιο ὁπότε, θὰ ἔδινε τὰ χρήματα σὲ κείνη...

Ἐδῶ σταματᾷ ἡ διήγησι τοῦ Μάρβελ...

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς μένουν ὅλοι ἀμίλητοι. Ἡ ἱστορία του φαίνεται γιὰ ἀληθινή. Ὅμως, ἓνας ἄνθρωπος τοῦ νόμου πρέπει νὰ ἐξετάζη ὅλες τὶς πλευρὲς γιὰ ν' ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀλήθεια...

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸν σκότῳσε; τὸν ρωτᾷ, τὸ Ἐλ ληνόπουλο.

— Σπάζω τὸ κεφάλι μου, τόσες ὥρες, παιδί μου, νὰ βρῶ μιὰ ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, ἀλλὰ δὲν βρίσκω καμμιά.

— Μήπως οἷς ἄκουσε κανεὶς ποὺ συζητούσατε στὸ μπάρ, στὸ σπίτι τοῦ θεῖου σου ἢ στὸ δρόμο;

— Ἀποκλείεται. Συζητούσαμε τόσο σιγὰ καὶ μὲ τόσο προφύλαξι ποὺ μὲ πολὺ κόπο καταφέραμε ν' ἀκούσουμε κι' ἐμεῖς, ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

— Μὲ συγκωρῆς γιὰ τὴν ἐρώτησι ποὺ θὰ σοῦ κάνω, Μάρβελ. Στὸν πατέρα σου, ἀσφαλῶς, θὰ ἔχης ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Στὸν θεῖο σου, ὅμως, ἔχεις;

— Ἀπόλυτη! Ὅπως στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σκότῳσε ὁ θεῖός μου γιατί, ὅταν γύρισα στὸ Σάλπουρ τὸν βρῆκα στὸ μαγαζί του νὰ συζητήσῃ μὲ τὸν βοηθὸ τοῦ σερίφη.

— Ναί, ὁμολογεῖ, ὁ βοηθὸς τοῦ σερίφη. Συζητούσαμε κάπου μισὴ ὥρα μαζί. Μὲ κέρασε, μάλιστα, μισὸ μπουκάλι οὐίσκυ. Τὸν ρώτησα γιατί εἶναι τόσο χαρούμενος καὶ μοῦ εἶπε πὼς πῆγαιναν οἱ δουλειές του καλὰ. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ἦταν χαρούμενος. Γιατί, πολὺ σύντομα θὰ εἶχε κι' αὐτὸς ἓνα μερίδιο στὴν πετρελαιοπηγή.

Ὁ Τζιμ δὲν ξέρεي τί νὰ ὑποθέσῃ. Ὁ Μάρβελ φαίνεται

νά λέν την αλήθεια. "Όμως, μπορεί και νά υποκρίνεται. . .

— Μάρβελ, τοῦ λέει, μὴ σοῦ κακοφανῇ γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ ἀλλὰ εἶμαι σερίφης κι' ἕνας σερίφης ἔχει δικαίωμα νὰ ἐξετάζη τὸ κάθε τι γιὰ ν' ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀλήθεια. Μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ κάποιος ἄλλος τὸν 'Ινδιάνο ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃς κι' ἐσὺ. Νὰ τὸν ἀνάγκασῃς νὰ σοῦ πῇ ποῦ βρίσκεται ἡ πετρελαιοπηγὴ κι' ὕστερα νὰ τὸν σκοτώσῃς γιὰ νὰ μείνῃ ὁλότελα δικό σου τὸ πετρέλαιο χωρὶς νὰ τὸν πληρώσῃς.

Ὁ Μάρβελ χαμογελάει πικρά.

— Ἐχεις δικαίωμα νὰ σκεφθῇς ὅ,τι θέλεις, τοῦ λέει. Ὁ σερίφης ποῦ θὰ μὲ δικάσῃ, σὲ λίγο, μπορεῖ νὰ μὲ κρίνῃ. Εἶμαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος καὶ δὲν ἔχω καταπατήσῃ οὔτε στὸ ἐλάχιστο τοῦ νόμου, ὡς τώρα. Μπροστὰ στὴν τιμότητα δὲν θάζω τίποτε ἄλλο. Δὲν μπορῶ ὅχι νὰ σκοτώσω ἀλλὰ οὔτε καὶ ν' ἀδικήσω ἕναν ἄνθρωπο ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ κερδίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν πράξι ὁλόκληρο τὸ πετρέλαιο ἢ τὸ χρυσάφι τῆς γῆς.

Ὁ Τζιμ κυττάζει τὸν δικαστὴ καὶ τὸν σερίφη. Ἀνασπώνουν καὶ οἱ δύο τοὺς ὤμους. Δὲν ξέρουν τί νὰ υποθέσουν καὶ σὲ ποῖο συμπέρασμα νὰ καταλήξουν.

— Καὶ τώρα, λέει ὁ Μάρβελ, μπορεῖτε νὰ μὲ δικάσετε. Ἐχω ἐμπιστοσύνη στὴ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος μου. Ἀλλὰ, θὰ σᾶς παρακαλέσω ἕνα πρᾶγμα. Νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ»

ΚΑΙ

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΣΕΡΙΦΗΣ»

Θὰ σᾶς κρατήσουν τὴν καλύτερη καὶ πιὸ εὐχάριστη συντροφιά στὶς καλοκαιρινὲς σας διακοπές

για τὸ πετρέλαιο. Γιατὶ καὶ οἱ λευκοὶ καὶ οἱ Ἰνδιάνοι μπορεῖ νὰ βασανίσουν τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ Ζέμο καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ τοὺς πῇ ποῦ θρῖσκεται ἡ πετρελαιοπηγή, ἂν τῆς εἶχε πῇ τὸ μυστικὸ ὁ ἄνδρας τῆς...

ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΜΕ ΠΥΡΕΤΟ. ΑΝ ΔΕΝ σκότωσε τὸν Ἰνδιάνο Ναβάχο ὁ Μάρβελ, ἂν δὲν τοὺς ἀκουσε νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν πετρελαιοπηγὴ κανεὶς στὸ Σάλ-

Οἱ Ἰνδιάνοι τιμωροῦν αὐτοκτρᾶ

πουρ τότε... ποῖος θὰ μπορούσε νὰ τὸν σκοτώσῃ; Ἐπειτα, ὑπάρχει κάτι ποῦ τοῦ προξενεῖ ἐντύπωση, ποῦ δὲν τὸ καταλαβαίνει. Γιατὶ ἐκλεψαν τὸν Ζέμο ἀπὸ τὸ ἀλογό του; Ἄν τὸν σκότωσε ὁ Μάρβελ γιατί θὰ τὸ ἔκανε αὐτό; Ὅχι μόνο δὲν θὰ εἶχε νὰ κερδίσῃ τίποτε

ἀλλὰ ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν δῇ κανεὶς νὰ μεταφέρῃ τὸ νεκρὸ καὶ τότε θὰ προδινόταν... Καὶ ὁ Μάρβελ καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος λευκὸς δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ κάτι τέτοιο. Τότε... μήπως τὸν Ζέμο δὲν τὸν ἐκλεψε λευκὸς ἀλλὰ Ἰνδιάνος; Μήπως ἐκεῖνος ποῦ τὸν σκότωσε δὲν ἦταν λευκός;

— Μάρβελ, λέει στὸν κάου - μπού, μήπως παρατήρησες τίποτε τὸ ὑποπτο ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ ξεκινήσατε, μὲ τὸν Ζέμο, ἀπὸ τὸ Σάλπουρ ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ τὸν ἄφησες;

— Ὅχι, ἀπαντᾷ χωρὶς δισταγμό, ὁ Μάρβελ.

— Γιὰ σκέψου καλά. Γιατὶ, πολλὲς φορές καὶ ἡ παραμικρότερη λείπομέρεια ποῦ δὲν τῆς δίνει κανεὶς σημασία,

μπορεί να μάς φανή πολύ χρήσιμη.

‘Ο Μάρβελ άνασπκώνει τους ώμους του και θυθίζεται ξανά σε σκέψεις.

— Νά, λέει σε μιá στιγμή. θά σάς πώ κάτι άν καί δέν νομίζω πώς έχει καμμιá σημασία;

— Άπιαδή;

— ‘Ο Ζέμο σταμάτησε σε μιá στιγμή τó άλογό του και κύτταζε προς τó μέρος μερικών ψηλών θάμνων, λίγο πριν φθάσουμε στο σημείο του δρόμου που τόν άφησα.

» — Τί κυττάζεις; τόν ρώτησα.

» — Μου φάνηκε πώς είδα να κινιούνται μερικά φτερά πίσω από τους θάμνους, μου είπε. ‘Αλλά, θά είναι κανένα πουλί.

» Ξεκίνησε άμέσως και συνεχίσαμε τή συζήτηση, χωρίς να δώση κανείς μας σημασία...».

Τά μάτια του ‘Ελληνόπουλου άστράφτουν και τó πρόσωπό του φωτίζεται.

— Νά ή λύσι! λέει και σηκώνεται όρθιος. Καλά τó σκέφθηκαν. Μάρβελ, μου φαίνεται πώς είσαι πολύ τυχερός.

‘Ο Μάρβελ τόν κυττάζει μ’ έλπίδα.

— Άπιαδή; λέει.

— Τόν Ζέμο μπορεί να τόν σκότωσε λευκός αλλά μπορεί και ‘Ινδιάνος. Μπορεί, ή λύσι του μυστηρίου να θρίσκεται στη φυλή των Ναβάχο και όχι στο Σάλπουρ. Γιατί, ή κλοπή του νεκρού δέν μπορούσε να γίνει από λευκό. Μόνο ένας ‘Ινδιάνος θά μπορούσε να κάνη κάτι τέτοιο. Οι ‘Ινδιάνοι Ναβάχο είναι πολύ δεισιδαίμονες στο ζήτημα των νεκρών. Πιστεύουν ότι άν δέν ταφούν, γίνονται φαντάσματα και γυρίζουν τις νύχτες για να τους βασανίζουν. ‘Ισως, λοιπόν, να σκότωσε τόν Ζέμο ένας ‘Ινδιάνος και να μñν πρόλαβε να τόν θάψη έπειδή μάς είδε έμάς να πλησιάζουμε. ‘Αποφάσισε, τότε να μάς παρακολουθήσῃ και μάς έκλεφε τόν Ζέμο μέσα από τά μάτια μας, σχεδόν, για να τόν θάψη.

— Έχει δίκιο ό Τζιμ, λέει ό Τσιπιρίπο πού ξέρει πολλά άπό τά έθιμα τών 'Ινδιάνων.

Ό δικαστής, ό σερίφης και ό βοήθός του, παρακολουθούν μ' ένδιαφέρον και θαυμασμό τούς συλλογισμούς του Έλληνόπουλου.

— 'Ισως, συνεχίζει τó θρυλικό παιδί, τά φτερά πού είδε νά προβάλουν πίσω άπό τούς θάμνους, ό Ζέμο, νά μήν ανήκαν στην ούρά ένός πουλιού αλλά στο κεφάλι κάποιου 'Ινδιάνου. Εκείνου πού, λίγη ώρα άργότερα τόν σκότωσε.

Ό Μάρβελ είναι τόσο πολύ συγκινημένος, πού άνεβαίνουν δάκρυα στα μάτια του.

— Παιδί μου, λέει, σέ συχαίρω... Με τίς σκέψεις πού κάνεις μπορεί νά γλυτώσω.

— Τί περιμένουμε, λοιπόν; φωνάζει ό Πεπίτο και τούς ξαφνιάζει όλους. 'Επίθεσι!

Γελούν χωρίς νά τó θέλουν και, ό Τζιμ παίρνει άμέσως τίς άποφάσεις του.

— Άς μή γίνη σήμερα ή δίκη του Μάρβελ, παρακαλεί τόν δικαστή. Θά είναι πολύ άδικο νά δικάσουμε έναν άθώο.

— Τί σκοπεύεις νά κάνης, παιδί μου; τόν ρωτάει, ό δικαστής.

— Μιά βόλτα, μαζί με τούς φίλους μου, ως τή φυλή τών 'Ινδιάνων.

— Νά πάτε στους Ναβάχο ύστερα άπό αυτό πού έγινε; λέει ό σερίφης. Είναι πολύ επικίνδυνο.

— Τό ξέρω, σερίφη αλλά, ένας άνθρωπος του νόμου πρέπει νά κάνει ό,τι του περνά άπό τó χέρι γιά νά θρίσκει τήν αλήθεια. Δέν είναι ή πρώτη φορά πού επισκέπτομαι, με τούς φίλους μου, τó χωριό μιας φυλής 'Ινδιάνων. Τά καταφέραμε, ως τώρα κι' έλπίζω νά τά καταφέρουμε κι' αυτή τή φορά, με τή βοήθεια του Θεού. Θά ξεκινήσουμε τó βραδάκι. Πόση ώρα χρειάζεται γιά νά φθάσουμε;

— Δυό ώρες, περίπου.

— Διηλαδή δέν είναι μακριά. Μήν πīτε σέ κανέναν

τίποτε για τὸ τί σκοπεύουμε νὰ κάνουμε.

Στρέφεται πρὸς τοὺς φίλους του.

— Παιδιά, τοὺς λέει, ἄς κάνουμε μιὰ δόλτα νὰ γνωρίσουμε λίγο καὶ τὸ Σάλπουρ. Τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ φαγητὸ θὰ πέσουμε γιὰ ὕπνο, ὥστε νὰ εἴμαστε τελείως ξεκούραστοι τὸ θράδυ γιατί δὲν ξέρουμε τί μᾶς περιμένει στὴ φυλὴ τῶν Ναβάχο.

— Παιδί μου, λέει ὁ Μάρβελ, δὲν βρίσκω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω γι' αὐτὸ ποὺ κάνεις.

— Νὰ μὴ μ' εὐχαριστῇς καθόλου, τοῦ λέει τὸ παιδί. Δὲν τὸ κάνω γιὰ σένα. Τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα γιὰ ὅποιονδήποτε ἄλλον ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον μου.

Ὅταν θγαίνουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τὰ τέσσερα παιδιά, συναντοῦν τὸν Κάρτελ καὶ τὸν πατέρα τοῦ Μάρβελ.

— Τί συμβαίνει; ρωτοῦν καὶ οἱ δυὸ μ' ἓνα στόμα.

— Ἴσως ὁ Μάρβελ εἶναι ἀθῶος, ἀποκρίνεται αἰνιγματικά τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ θιάζεται ν' ἀπομακρυνθῇ.

Μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα ξεκινοῦν οἱ τέσσερις φίλοι. Μαζί τους ἔρχεται καὶ ὁ σερίφης, νὰ τοὺς δείξη τὸ δρόμο καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ἂν χρειασθῇ.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω; λέει σὲ μιὰ στιγμή, στὸν Τζίμ, τί πρόκειται νὰ κάνουμε στὴ φυλὴ τῶν Ναβάχο καὶ πῶς θ' ἀνακαλύψουμε τὸν ἔνοχο. Τὸν Ἰνδιάνο ποὺ σκότωσε τὸν Ζέμο.

— Ἐχω στὸ νοῦ μου κάτι, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ χαμογελάει αἰνιγματικά.

— Δηλαδή;

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, λέει σὲ μιὰ στιγμή, στὸν Μπορεϊ ἢ ἀκέψι ποὺ ἔκανα νὰ εἶναι λανθασμένα. Τὸ σκέδιό μου, πάντως, εἶναι τὸ ἐξῆς. Θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν καλὰ πτὴς γυναῖκα τοῦ Ζέμο κι' ἴσως μπορέσῃ νὰ μᾶς βο-

νήση να βρούμε τόν άνθρωπο που σκότωσε τόν άνδρα της.

— Ναι, λέει ό σερίφης. Αυτή ή ιδέα σου είναι καλή, Τζιμ Άνταμς. Άλλά, πώς θα βρούμε τή σκηνή της;

— Ό Μάρβελ μου έδωσε, πάνω - κάτω, νά καταλάβω που, περίπου, βρίσκεται ή καλύβα του Ζέμο. Όπως είναι φυσικό θα προσπαθήσουμε νά φθάσουμε χωρίς νά μάς πάρη κανείς είδησι.

Ή νύχτα τους βρίσκει σέ μιá χαράδρα. Έκεί κατεβαίνουν και σκεπάζουν τίς όπλές των άλόγων τους μέ χοντρά πανιά ώστε νά μήν ακούγονται τά ποδοβολητά τους. Όταν ξεκινούν, ό Τσιπιρίπο προχωρεί κάπου έκατό μέτρα μπροστά από τους άλλους γιά νά προσέχη μήπως πέσουν σέ καιμιá ενέδρα.

Δυό ώρες, περίπου, αργότερα φθάνουν σ' ένα ύψωμα από τό όποίο φαίνεται, στό έλαφρό φώς των άστρων, τό χωριό των Ναβάχο.

— Θ' αφήσουμε τάλογά μας έδω, λέει ό Τζιμ, και θα προχωρήσουμε μέ τά πόδια. Όπως κάναμε μέ τάλογα θα κάνουμε τώρα και στίς μπότες μας. Θα τίς τυλιζουμε μέ πανιά.

Ένα τέταρτο αργότερα προχωρούν σκυφτοί και άραιωμένοι. Ό Τσιπιρίπο προσπαθεί ν' ανακαλύψη κανένα σκοπό και δέν άργεί νά τό καταφέρει. Βρίσκεται κρυμμένος πίσω από μιá μεγάλη πέτρα.

— Θα τόν αναλάβουμε μαζί, Τσιπιρίπο, του λέει τό Έλ-ληνόπουλο. Έσύ προχώρησε κατευθείαν κι' εγώ θα κάνω μισό κύκλο ώστε νά βρεθώ πίσω του.

Πραγματικά, λίγα λεπτά αργότερα, ό σκοπός Ίνδιάνος βρίσκεται φυλακισμένος μέσα στα άτσαλένια χέρια του Έλ-ληνόπουλου.

— Πές μου γρήγορα που βρίσκεται ή καλύβα του Ζέμο! του λέει ό Τζιμ. Είναι ό μόνος τρόπος γιά νά σωθής.

— Είναι ή... τρίτη άριστερά! λέει ό Ίνδιάνος.

Σέ λίγο βρίσκεται δεμένος και φμωμένος.

- Σερίφη, λέει, έοείς θα μείνετε έδω κι' εγώ θα μπώ στην καλύβα του Ζέμο. Να μην πλησιάζει κανείς, δι,τι και να γίνει, έκτός και αν ακούσετε πυροβολισμούς ή αν σάς καλέσω με την κραυγή της κουκουβάγιας.

Έρχοντας, τó θρυλικό παιδί, φθάνει ως την καλύβα του Ζέμο και άνοίγει σιγά - σιγά την πόρτα. Στόν τοίχο βρίσκεται κρεμασμένη μιá αναμμένη λάμπα. Άριστερά, σ' ένα φτωχικό κρεβάτι κοιμούνται δυό παιδιά. Δεξιά, πάνω σ' ένα σκαμνί κάθεται μιá 'Ινδιάννα κι' έχει σκεπασμένο τó πρόσωπό της με τά δυό της χέρια. Ξαφνικά, βλέπει τó λευκό παιδί μπροστά της κι' έτοιμάζεται να θάλλει τις φωνές.

- Μή φωνάζεις και ξυπνήσης τά παιδιά, της λέει σιγανά, ó Τζίμ. Είμαι φίλος και ήλθα για τó καλό σου.

- Για τó καλό μου; λέει ή γυναίκα. Σκοτώσατε τόν άνδρα μου καί...

- Τόν άνδρα σου δέν τόν σκότωσαν λευκοί. Τόν σκότωσε κάποιος 'Ινδιάνος. Γι' αυτόν ακριβώς τó λόγο ήλθα να σέ βρω. Για να με βοηθήσης να βρω τόν ένοχο.

- Δέν σέ πιστεύω! Γιατί σκοτώσατε τόν Ζέμο;

- Και πάλι σου λέω πώς δέν τόν σκοτώσαμε έμείς. Άρκει να με ακούσης.

Καί, τó Έλληνόπουλο, αφού της δείχνει τó άσημένιο άστέρι του σερίφη και της λέει ποιός είναι, της διηγείται με κάθε λεπτομέρεια την ιστορία γύρω από τó θάνατο του άνδρα της.

- Ω! κάνει εκείνη στο τέλος και τά μάτια της γεμίζουν δάκρυα...

Δέν προλαβαίνει να πει τίποτε άλλο γιατί, έξω από την καλύβα ακούγονται έλαφρά θήματα. Κάποιος έρχεται... Και αυτός ó κάποιος θα πρέπει να είναι 'Ινδιάνος. Μήπως τόν είδε κανείς να μπαίνει;

Προλαβαίνει και κρύβεται πίσω από μερικά δέρματα τή στιγμή που άνοίγει ή πόρτα. Άπό μιá χαραμάδα διακρί-

νει τὸν Ἰνδιάνο νὰ μπαίνει. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Ναβάχο.

— Τί θέλεις; τὸν ρωτᾷ ἡ γυναῖκα τοῦ Ζέμο.

Ἐκεῖνος χαμογελάει αἰνιγματικά καὶ κάθεται πάνω σ' ἓνα σκαμνί.

— Ἐμαθα πῶς ὁ ἄνδρας σου ἀνακάλυψε μιὰ πετρελαιοπηγή, τῆς λέει. Ξέρω, ἀκόμα, ὅτι σοῦ εἶπε σὲ ποιοῦ μέρος βρίσκεται. Ἦλθα, λοιπόν, νὰ μοῦ τὸ πῆς.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἑλληνόπουλου χτυπάει δυνατά. Νά, λοιπόν, πού εἶχε σκεφθῇ σωστά. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδιάνων σκότωσε τὸν Ζέμο. Καὶ αὐτὸ τὸ ὑποπτεύθηκε ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ Μάρβελ εἶπε πῶς ὁ Ζέμο εἶδε νὰ κινούνται μερικὰ φτερά πάνω ἀπὸ ἓναν θάμνο. Πολλὰ φτερά στὸ κεφάλι φοροῦν μόνο οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἰνδιάνων. Νὰ γιατί ὑποπτεύθηκε τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ναβάχο.

Παρακολουθεῖ, τώρα, μὲ προσοχὴ τὴ συζητᾷ ἀνάμεσα στὸν Ἰνδιάνο καὶ τὴ γυναῖκα τοῦ Ζέμο.

— Πῶς ἔμαθες ἐσύ, τοῦ λέει ἐκείνη, ὅτι ὁ Ζέμο ἀνακάλυψε μιὰ πετρελαιοπηγή;

— Τὸ ἔμαθα. Κάπου τὸ εἶπε. Γι' αὐτὸ τὸν σκότωσαν καὶ οἱ λευκοί. Γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὴν πετρελαιοπηγή. Ἦλθα, λοιπόν, νὰ σὲ προστατεύσω ἀπὸ τοὺς λευκοὺς. Θὰ μοῦ πῆς πού βρίσκεται ἡ πετρελαιοπηγή κι' ἐγὼ θὰ βρῶ χρήματα ὥστε νὰ γίνουμε καὶ οἱ δύο μας πλοῦσιοι.

Ἡ Ἰνδιάννα δὲν μιλάει. Φαίνεται πῶς τὰ ἔχει χαμένα.

— Λοιπόν, γιατί δὲν μιλάς; τὴ ρωτᾷ ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Ναβάχο.

— Κάτι μοῦ λέει ὅτι τὸν Ζέμο δὲν τὸν σκότωσαν λευκοί, τοῦ λέει ἐκείνη.

— Δὲν τὸν σκότωσαν λευκοί;

— Ὁχι. Τὸν σκότωσε ἓνας Ἰνδιάνος.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Ποιὸς Ἰνδιάνος;

— Ἐσύ!

Ὁ ἀρχηγὸς κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι, μὲ τὸ κεφάλι του.

— Είσαι με τὰ καλά σου; τῆς λέει. Γιατί, θὰ τὸν σκοτώνα ἐγώ;

— Γιὰ νὰ τοῦ πάρης τὴν πετρελαιοπηγή! Γι' αὐτὸ τὸν σκότωσες! Γιὰ νὰ γίνης ἐσὺ πλούσιος. Κάποιος σὲ εἶδε ποὺ τὸν σκότωσες.

Ἡ ἔκφρασι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἰνδιάνων ἀλλάζει ἀμέσως καί, με μιὰ ξαφνικὴ κίνησι θγάζει τὸ πιστόλι του.

— Ναί, λέει. Ἐγὼ τὸν σκότωσα! Καὶ θὰ σκοτώσω καὶ σένα ἂν δὲν μοῦ πῆς ποῦ βρίσκεται ἡ πετρελαιοπηγή. Ἐσένα καὶ τὰ παιδιὰ σου μαζί! Ἄκουσα ἓνα θράδου τὸν Ζέμο νὰ σοῦ μιλάη γιὰ τὴν πετρελαιοπηγή. Περνοῦσα ἔξω ἀπὸ τὴν καλύθα σας καὶ μιλοῦσατε δυνατὰ. Ἐτσι, ἀποφάσισα νὰ σκοτώσω τὸν Ζέμο, πράγμα ποὺ ἔκανα, ὅταν γυρνοῦσε ἀπὸ τὴν πόλι. Ἐγὼ ἔκλεψα τὸ νεκρὸ ἄνδρα σου... Καὶ χτύπησα ἐπίτηδες τοὺς λευκοὺς γιὰ νὰ πιστέψουν οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς μας ὅτι τὸν σκότωσαν ἐκεῖνοι. Καὶ τώρα, πές μου γρήγορα ποῦ βρίσκεται ἡ πηγὴ τοῦ πετρελαίου. Βιάζομαι νὰ μάθω...

— ὦ, κακοῦργε! τοῦ λέει ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα. Ἐσὺ τὸ ἔκανες αὐτό!

— Μίλησε γρήγορα, τῆς λέει ὁ Ἰνδιάνος.

— Ἄν μᾶς σκοτώσης θὰ σὲ σκοτώσουν καὶ σένα οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς μας.

— Θὰ τοὺς πῶ ὅτι σᾶς σκότωσαν λευκοὶ καὶ θὰ τὸ πιστέψουν.

Ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὰ δέρματα ξεπετάγεται κάποιος σὰν σίφουνας καὶ τὸ πιστόλι τοῦ Ἰνδιάνου τινάζεται μακριὰ ἀπὸ τὸ χέρι του. Ἐντρομος, ὁ ἔνοχος, κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ παιδί.

— Ποιός, ποιός εἶσαι ἐσύ; ρωτάει.

— Ὁ νόμος, τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ὁ νόμος ποὺ τᾶκουσε ὅλα ἀπὸ τὰ χεῖλη σου. Ὁ νόμος ποὺ θὰ σὲ τιμωρήσῃ ὅπως σοῦ ἀξίζει: γιὰτὶ σκότωσες ἓναν ἀθῶο.

Ὁ ἀρχηγὸς πῶν Ναβάχο συνέρχεται αἰγὰ - αἰγὰ.

— Τολμᾶς νὰ μὲ ἀπειλῆς τῇ στιγμῇ ποὺ βρίσκεσαι ὁ

νάμεσα στο χωριό της φυλής μου; που λέει. Δεν πρόκειται να θγής ζωντανός! Σε λίγες στιγμές θα έχης πεθάνει!

— Θα πεθάνης πρώτος εσύ κι' ύστερα εγώ.

— Δεν θα πεθάνω, εγώ!

— Ο Τζιμ τραβάει το πιστόλι του.

— Τόλμησε να φωνάξης, του λέει.

— Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ανοίγει η πόρτα της καλύβας και μπαίνουν δύο Ινδιάνοι. Ο Τζιμ όπισθοχωρεί και στρέφει το πιστόλι προς το μέρος τους.

— Μην ανησυχής, κλωμό παιδί, του λέει ένας από αυτούς. Δεν πρόκειται να σε πειράξουμε. Περνούσαμε απ' έξω όταν είδαμε τον αρχηγό μας να μπαίνει στην καλύβα του Ζέμο και, από περιέργεια πλησιάσαμε για να δούμε τί συμβαίνει, επειδή οι κινήσεις του αρχηγού μας ήταν πολύ ύποπτες τις τελευταίες ώρες. Έτσι, π' ακούσαμε όλα όσα είπες. Μάθαμε ότι αυτός σκότωσε τον Ζέμο και όχι οι λευκοί. Άδικα μās έστειλε να χτυπήσουμε την πόλιν σας.

Το Έλληνόπουλο ανασαίνει με ανακούφιση.

— Μπορείς να φύγης, του λέει ο Ινδιάνος. Δεν πρόκειται να σε πειράξω κανείς. Τον αρχηγό μας θα τον τιμωρήσουν οι δικοί μας νόμοι γι' αυτό Γιού έκανε. Και, οι νόμοι των Ινδιάνων είναι πολύ αυστηροί. Μαζί σου θα έλθω και η γυναίκα του Ζέμο, με τα παιδιά της, αν θέλη να πουλήση την πετρελαιοπηγή που της ανήκει. Ο Ζέμο ήταν πολύ καλός και θα χαρούμε όταν μάθουμε πώς η γυναίκα του έγινε γλούσια.

— Είσαστε πολύ καλοί και δίκαιοι, τους λέει με συγκίνηση, το Έλληνόπουλο.

— Ύστερα στρέφεται προς τη γυναίκα.

— Θα έλθης στο Σάλπουρ; τη ρωτάει.

— Ναι, απαντά εκείνη. Έχω έμπιστοσύνη πώς θα με προστατεύετε και θα με βοηθήσετε.

— Θα σε προστατεύω και θα σε βοηθήσω ο Μάρβελ,

της λέει τὸ Ἑλληνόπουλο, ὁ φίλος τοῦ ἀνδρα σου. Εἶμαι οἴγουρος γι' αὐτό.

Ἡ Ἰνδιάννα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, σηκώνει τὰ παιδιὰ της ποὺ ἔχουν ξυπνήσει ἀπὸ μεταξὺ καὶ θγαίνουν ἀπὸ τὴν καλύβα. Ὁ Τζιμ τοὺς ἀκολουθεῖ. Ἐξω ἀπὸ τὸ χωριὸ συναντοῦν τοὺς ἄλλους ποὺ περίμεναν μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Τί γίνεται; ρωτᾷ, ὁ σερίφης.

— Ξεκινᾷμε γιὰ τὸ Σάλπουρ ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο. Θὰ ἔλθῃ μαζί μας καὶ ἡ γυναίκα τοῦ Ζέμο μὲ τὰ παιδιὰ της, νὰ πουλήσῃ τὴν πετρελαιοπηγὴ στὸν καπνέμον τὸν Μάρβελ ποὺ θὰ μᾶς περιμένῃ καὶ αὐτὸς μὲ ἀγωνία, μέσα στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς, νὰ γυρίσουμε.

— Ἀπλῶς; ρωτᾷ κατὰπληκτος ὁ σερίφης.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω πιὸ κάτω, λέει τὸ παιδί.

Νοιώθει τόσο ἀνάλαφρο κι' εὐτυχισμένο, τὸ Ἑλληνόπουλο γιατί ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ζέμο θὰ ζήσουν πλούσιοι κι' εὐτυχισμένοι ἀπὸ δῶ καὶ μπρός.

Σὲ λίγο, φθάνουν κοντὰ σ' αὐτοὺς καὶ βοηθαί τὴν Ἰνδιάννα καὶ τὰ παιδιὰ ν' ἀνέβουν στὸν Κεραυνό. Ἐκεῖνος θὰ πάῃ ὡς τὸ Σάλπουρ μὲ τὰ πόδια.

Τ Ε Λ Ο Σ

Απόδοσις στὰ Ἑλληνικά

COPYRIGHT 1967

ΚΩΣΤΑ ΦΩΤΕΙΝΟΥ

Ο "ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ", ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΤΟΣ 2ον ☆ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 67 ☆ ΕΚΔΟΤΑΙ: Θ. ΑΝΔΡΕ-
ΟΠΟΥΛΟΣ, Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ & Σία Ο. Ε. ☆ Γραφεῖα: ΠΡΑ-
ΞΙΤΕΛΟΥΣ 1, 5ος ὁροφος, Ἀθῆναι. Τηλ. 221.834 ☆ Καὶ
Λιτεχνικὴ Διεύθυνσις: ΚΩΝΣΤ. ΡΑΜΠΑΖΗΣ

Σας βεβαιώνουμε πώς τὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ
ΜΙΚΡΟΥ "ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ."
τὸ 68, πὺν κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδο-
μάδα, μὲ τὸν τίτλο

Ο ΤΑΦΟΣ
ΤΗΣ
ΣΙΩΠΗΣ

πρόκειται γιὰ ἓνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα!
Οἱ τέσσερις ἡρωϊκοὶ ὑπερασπιστὲς τοῦ νόμου
στὸ ἄγριο Ρούεστ, ἀντιμετωπίζουν μιὰ ἀπὸ
τὶς πιὸ περίεργες, ἀπὸ τὶς πιὸ αἰνιγματικὲς
καὶ μυστηριώδεις ὑποθέσεις καὶ βρίσκονται
πολλὲς φορὲς σὲ τρομερὰ δύσκολη θέση.

Ο ΤΑΦΟΣ
ΤΗΣ
ΣΙΩΠΗΣ

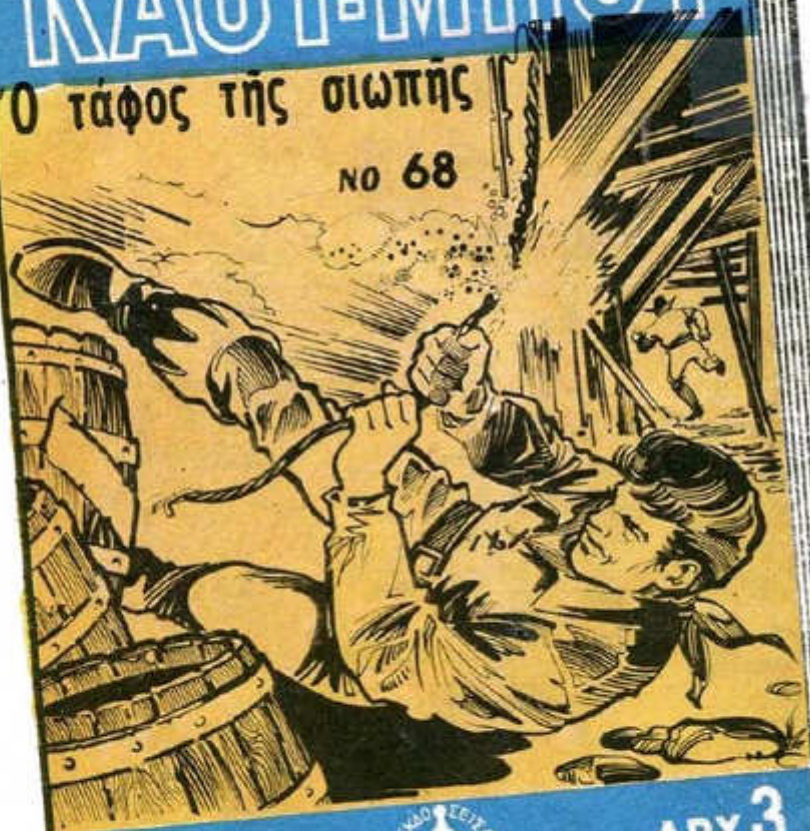
Μιὰ ἀσυναγώνιστη κάου-μπόυνη περιπέτεια
στὸ ἐπόμενο τεῦχος!

Το Έπόμενο

ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ

Ο τάφος τής σιωπής

NO 68

68 ΣΕΛ

ΜΙΚΡΟΥ

ΣΕΡΙΦΗ

ΔΡΧ 3

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ